

Dr Ted Hildebrandt, Przysłowia różnią się od reszty Tanachu

© 2024 Ted Hildebrandt

To dr Ted Hildebrandt wygłasza prezentację na temat Księgi Przysłów, zadając pytanie: czym Księga Przysłów różni się lub jest wyjątkowa od reszty Tanachu?

Zapraszamy na prezentację Księgi Przysłów. Co jest wyjątkowego w Księdze Przysłów? Tytuł tej prezentacji to Przysłowia. Czym różni się lub jest wyjątkowy od reszty Tanachu? Kiedy mówię Tanach, mam na myśli to, co niektórzy nazywają Starym Testamentem lub Tanach oznacza Torę, pierwsze pięć ksiąg Biblii, Księgę Rodzaju do Powtórzonego Prawa, Nevi'im, które są prorokami, i Ketuvim, które są pisma.

I to podsumowuje te trzy sekcje, Tanach, Torę, proroków i pisma, podsumowuje Stary Testament i/lub Pierwszy Testament, jakkolwiek chcesz to określić. Na początek musimy zrozumieć znaczenie gatunku, gatunku literackiego, klasy literatury i ich wpływu na sposób czytania. Na przykład, jeśli weźmiesz gazetę, jeśli niektórzy ludzie pamiętają już, czym jest gazeta, masz pierwszą stronę i określone artykuły zostaną umieszczone na pierwszej stronie gazety.

Masz też osadzoną w gazecie, zazwyczaj stronę z opiniami. Inaczej jest, gdy ludzie wyrażają swoje opinie na tematy inne niż wiadomości na pierwszej stronie, choć ostatnio czasami są one mylone. Masz ogłoszenia o ślubie.

Kiedy więc przejdziesz do sekcji ogłoszeń o ślubie, spodziewasz się, że ludzie będą ogłaszać swoje śluby i tym podobne. Masz sekcję z nekrologami; nie chcesz mylić tych dwóch rzeczy. A jeśli pójdziesz do sekcji nekrologów, dowiesz się, kto ostatnio zmarł.

Jest też sekcja z kreskówkami, którą lubiłem, gdy byłem młodszy. Masz też ogłoszenia, gdzie ludzie próbują kupować i sprzedawać rzeczy w dziale ogłoszeń. Zatem w gazecie musisz wiedzieć, gdzie się znajdujesz i jak inaczej interpretujesz każdą sekcję.

W książkach znajdujemy ten sam rodzaj rzeczy. Masz kilka książek science-fiction, a książki science-fiction różnią się od biografii. I macie takie książki, które są kryminałami, macie beletrystykę historyczną, macie tomy zawierające antologie wierszy.

A te książki to bajki, księgi baśni mitologicznych różnych kultur. Mamy podręczniki, a podręcznik należy interpretować inaczej niż mitologię. Książka kucharska, niektórzy ludzie będą mieli książki kucharskie.

Sięgając po książkę kucharską, spodziewasz się czegoś innego niż po biografii. Masz Atlas, a atlas przedstawia pewne informacje. Dzisiaj po prostu korzystamy z Map Google, ale Atlas prezentuje w ten sposób pewne informacje geograficzne, pewne informacje o pogodzie i różne rzeczy.

Słowniki Słownik to coś innego niż tezaurus. Słownik podpowiada znaczenie słowa. Tezaurus powie Ci, że tutaj jest 25 synonimów i 10 antonimów, które są przeciwieństwem tego, czego szukasz.

Zatem tezaurus różni się od słownika i korzysta się z niego w różnych celach. Na przykład encyklopedia lub wiki. Idziesz do encyklopedii, żeby znaleźć artykuł na konkretny temat.

Zatem w zależności od gatunku pojawiają się Twoje oczekiwania i sposób interpretacji otrzymywanych informacji. To naprawdę frustrujące, gdy wchodzisz do Internetu i myślisz, że klikasz coś, co przenosi Cię do wiadomości, a okazuje się, że jest to w rzeczywistości reklama sponsorowana. Tak więc, bardzo szybko się uczysz, gdy jest napisane reklama sponsorowana, oznacza to, że ktoś coś forsuje, a to różni się od artykułu na ten temat.

Wydaje się, że zaleca się podejście do niego w oparciu o informacje, które ci przekaże, ale tak naprawdę to tylko reklama. W ten sposób zdobywają kliknięcia i zabawę. Zatem gatunek, czyli klasa literacka informacji, wpływa na Twoje oczekiwania, kiedy ją otwierasz i kiedy ją czytasz.

Czego od niego oczekujesz? A także to, jak interpretujesz. Jak interpretujesz ten tekst i jego znaczenie? Obrazy. Jeśli jedziesz do Babilonu B, a tam powiedzą coś raczej ironicznego lub sarkastycznego, musisz wiedzieć, że to jest ironiczne lub sarkastyczne.

Bo jeśli potraktujesz to dosłownie, zupełnie nie trafisz w sedno. I tak właśnie dzieje się z wieloma rzeczami, które próbują być ironiczne lub sarkastyczne. I wydaje się, że nie mamy już dla tego zbyt tolerancji, ponieważ sprawy są teraz poważne, a nie żartobliwe, sarkastyczne czy ironiczne.

Trzeba więc wiedzieć, z jakim rodzajem literatury masz do czynienia. Początkowe pytanie, nad którym pracujemy, brzmi: czy Księgę Przysłów, tak jak resztę Starego Testamentu lub Tanach, należy czytać jako historię odkupieńczej historii Boga? Duża część Starego Testamentu to opowieść o Bożej historii odkupienia.

Czy Przysłowia pasują do tej formy? Czym przysłowie różni się od proroctwa lub narracji historycznej? Czym różni się przysłowie? Na tym tutaj skupiamy się.

Naszą tezą jest to, że Przysłowia to nie to samo, co Tora, księgi historyczne, księgi prorocze czy Psalmy. To jest inne. Ta prezentacja dotyczy tego, czym przysłowie nie jest, pokazując, w czym jest inne lub wyjątkowe.

Później dojdziemy do pytania, czym jest przysłowie? To nie jest przysłowie; będziemy mieli inną prezentację. Zajmiemy się tym, czym jest przysłowie. Jakich form używa do komunikacji? Oraz jakie słowa są charakterystyczne dla literatury przysłowiowej i należy je rozumieć w ramach tej mądrości lub przysłowiowego kontekstu, w przeciwieństwie do tych samych słów i jak są one interpretowane, powiedzmy, w księdze historycznej lub Torze.

Jak należy czytać przysłowie? W jaki sposób przysłowie łączy się ze sobą, skoro pokazaliśmy, czym różni się od pozostałych części Tanachu? Potem wrócimy, przejdziemy całą drogę i powiemy: OK, w jaki sposób Księga Przysłów łączy się intertekstualnie z resztą Tanachu, zwłaszcza z Torą, zwłaszcza z Księgą Powtórzonego Prawa? Zasadniczo więc pokażemy, czym się to różni. A potem wrócimy i pokażemy, jak to pasuje w późniejszej prezentacji.

Najpierw jednak musimy przyznać, że dla wielu ludzi jest to obecnie duży problem, jak bardzo Księga Przysłów jest inna. Chcą powiedzieć, że wszystko jest takie samo. Mówimy: nie, to nie to samo.

Opracuję więc 13 pomysłów i zrobię podgląd tych pomysłów. A potem je przejrzymy. W miarę jak będziemy przez to przechodzić, zajmie to sporo czasu. W pewnym sensie przejrzymy Stary Testament, każdą z tych 13 idei i pokażemy, że nie jest ona inna lub odmiennie odzwierciedlona w Księdze Przysłów.

Na przykład Księga Przysłów jest inna. Nie ma imion osobowych, które byłyby wszechobecne w pozostałej części Starego Testamentu, ale w przysłowiowym zbiorze używanych jest sześć imion i zazwyczaj wszystkie znajdują się w tytułach, tytułach. A więc są one w rozdziale pierwszym, wersecie pierwszym, rozdziale 10, wersecie pierwszym, rozdziale 25, wersecie pierwszym. Te nazwiska są ograniczone tylko do tych tytułów i nie można ich znaleźć gdzie indziej.

Podczas gdy w wielu książkach nazwiska pojawiają się wszędzie. I to sprawdzimy. Nie ma tu mowy o plemionach, narodach, grupach plemiennych. Zatem w wielu innych księgach znajdziemy Moabitów, Ammonitów, Edomitów i wszystkie te grupy plemienne. A w Księdze Przysłów Filistyni, o których nigdy nie wspomniano, nigdy nie wspominali o tych grupach plemiennych czy narodowościach, różnych narodach. Izrael był otoczony przez te dwa, które nazywają dużymi kotami. Na południu masz Mezopotamię, Babilon, Asyrię i Egipt. A Izrael to ziemia pomiędzy, jak Jim Monson i inni poprawnie to określili. Nie wspomniano jednak o Egipcie, Babilonie i Asyrii.

Powinienem jednak poprawić, że Egipt jest wspomniany w kontekście egipskiej bielizny, egipskiej bielizny w 7:16, ponieważ mówi o uwodzeniu Madame Folly i o tym, jak ona próbuje uwieść młodego mężczyznę swoją egipską bielizną. To brzmi jak coś innego. Omówimy to. Ale tak czy inaczej, nie ma tam żadnej wzmianki o grupach plemiennych, grupach narodowych i tak dalej.

Miasta i miejsca. W większości Starego Testamentu są miasta za miastami i wspomniane regiony. A w Księdze Przysłów nie ma w zasadzie nic, bardzo niewiele wspomnianych miast, miast czy miejsc, które byłyby wszechobecne w pozostałej części Starego Testamentu, ale nie w Przysłów zero. Przysłowia są inne.

Nie ma wezwania konkretnej osoby. A te wezwania są rozsiane po całym Starym Testamencie, gdzie wzywały poszczególne osoby, w Księdze Przysłów w ogóle nie ma tego wezwania. Nikt nie jest powołany ani nie jest określone jego powołanie. Przysłowia są inne.

Po piąte, nie ma świątyni. Nie ma tabernakulum. W Księdze Przysłów nie ma mowy o domu Pańskim, co jest w pewnym sensie zabawne, ponieważ Księga Przysłów dotyczy Salomona, a Salomon jest wspomniany w trzech tytułach, o których właśnie wspomnieliśmy. Największym osiągnięciem Salomona jest budowa świątyni. Nawet o tym nie wspomniano. Zero świątyni, domu Pańskiego czy przybytku, nawet o tym nie wspomniano. Przysłowia są inne.

Nie ma wzmianki o takich instytucjach jak kapłaństwo. Kapłani są obecni w całym Starym Testamencie. Nie wspomina się o prorokach. Prorocy, moi słudzy, o prorokach wspomina się w całym Starym Testamencie. Nie są tam one wspomniane. Nie ma tu wzmianki o postaciach sędziowskich, takich jak Samson, Gedeon czy Jefte. Przysłowia są inne.

Teraz są królowie. Wspomina się o królach, a ty mówisz: cóż, królami są, jak wiemy, Dawid, Salomon, Saul, Wielka Brytania, Jeroboam, Achab i tak dalej, Ezechiasz. Nie ma wzmianki o królach, ale w dużej części Księgi Starego Testamentu królowie mają na imię Abimelech, Adonai Bezek, wymienia się różnych królów. W Księdze Przysłów o królach wspomina się jedynie w tytułach.

Książka mówi jednak o królach, ale mówi o ich zachowaniu i tym, jak należy się zachowywać przed królami, nie wymieniając króla i mówiąc: ten król to zrobił. Nie, chodzi o to, jak należy postępować z królami, jak królowie powinni radzić sobie ze swoimi własnymi sprawami i tym podobnymi. Zatem nawet w przypadku królów nie ma wzmianki o kapłanach i prorokach, ani o mianowanych sędziach.

Numer siedem: nie ma „tak mówi Pan”, Kol Amar Jahwe. Nie, „tak mówi Pan”. Nie ma boskich snów, w których Bóg komunikuje się ze swoim ludem poprzez sny lub wizje.

Te sny można znaleźć gdzie indziej, rozsiane po całym Starym Testamencie. Tak mówi Pan ponownie, posypyany szczególnie przez proroków i inne miejsca Starego Testamentu. „Tak mówi Pan”. W Przysłowiu tego nie ma.

Po ósme, nie ma teofanii, w której teofania ma miejsce, gdy Bóg pojawia się w jakiejś formie, ani nie ma chrystofanii, czy jakkolwiek chcesz to pojąć. Żadnych aniołów ani aniołów Pańskich. Zatem nie ma teofanii, nie ma aniołów, nie ma anioła Pańskiego, nie ma cudów, nie ma cudów. I te rzeczy są rozsiane po całym Starym Testamencie. Pamiętajcie wyjście z Egiptu i różne rzeczy oraz cuda, których Bóg dokonał w Starym Testamencie. W Księdze Przysłów nie ma wzmianki o cudach.

Oto kolejny. Numer dziewięć, święta. Nie ma wzmianki o świętach Izraela, różnych świętach wiosennych i jesiennych. Sabat, najważniejsza tutaj kwestia, Sabat, nie jest wspomniany w Księdze Przysłów. Pielgrzymka, dokąd idziesz, Psalmy wstępujące, gdzie idziesz do Jerozolimy, nie wymienione. Rok Jubileuszowy, rok szabatowy nie jest wymieniony. W Księdze Przysłów nie ma wzmianki o żadnych spotkaniach zborowych, postach ani procesjach. Przysłowia są inne.

Nie ma tu żadnego przymierza, o którym mowa wyraźnie, relacje międzyludzkie i boskie są określone przez przymierze. W dużej mierze mamy w tym okresie przymierze Abrahamowe. Mamy przymierze synajskie z Mojżeszem, potem macie przymierze dawidowe, a potem macie Nowe Przymierze. Jedyne, które w ogóle się pojawiają, to przymierze synajskie, gdzie prawo jest prawdopodobnie powiązane z Księgą Powtórzonego Prawa i innymi sprawami, ale nie ma wzmianki o przymierzu Abrahamowym. Przymierze Dawidowe, choć dotyczy królów i szkolenia królów, nie jest wspomniane. A o Nowym Przymierzu w ogóle nie ma wzmianki. A jednym z głównych tematów przymierza i tematów Starego Testamentu jest ziemia obiecana. Ziemia i podział ziemi pomiędzy plemiona to główny temat Pisma Świętego, o którym nie ma mowy w Księdze Przysłów. Zatem Księga Przysłów jest inna.

Bałwochwalstwo. Bałwochwalstwo i walka z bałwochwalstwem są wszechobecne w Starym Testamencie.

Wszystko zaczyna się w Księdze Rodzaju, zjedz ten owoc, a będziesz jak Bóg. Schodzi do końca książki. Istnieje wszechobecne potępienie bałwochwalstwa. I zobaczymy wiele z tych odniesień. Bałwochwalstwo, które według ciebie jest grzechem głównym, nie jest wspomniane w Księdze Przysłów. To jest numer 11, żadnego bałwochwalstwa. To naprawdę wyróżnia się na tle pozostałych pism Starego Testamentu. Przysłowia są inne. Nie ma historii.

Pomyśl o wyjątkowości historii. I tak Abraham udaje się z Ur Chaldejskiego do Palestyny, schodzi do Beer-Szeby, a następnie okłamuje Abimelecha. To moja siostra, a potem on jedzie do Egiptu.

Ona jest znowu moją siostrą. A potem wraca i kupuje miejsce dla pochowanej Sary w jaskini Machpela. Jest więc historia, w której zostaje przedstawiony Abraham. Przebiega, ma różne problemy w życiu. On rozwiązuje te problemy. I wtedy ta historia się kończy. Abraham umiera, a jego synowie grzebią go w jaskini niedaleko Mamre. To połączenie formatu opowieści, początku, końca i środka, nie występuje w Księdze Przysłów. Przysłowia mają charakter zdań i są procesem, w którym „syn mądry przynosi radość ojcu, syn głupi jest smutkiem swojej matki”. To ma zastosowanie w wielu sytuacjach. To nie jest tylko jedna sytuacja, w której opowiadasz o konkretnej osobie, w określonym miejscu, w określonym czasie i o tym, co ona zrobiła, A, B, C, D i co zrobił Bóg w procesie przyprowadzania tej osoby lub tego narodu do siebie. Nie, Księga Przysłów jest bardzo krótka i bardzo, jakby to powiedzieć, a nie pojedyncza.

Innymi słowy, zdarzyło się to raz Abrahamowi i raz udał się on z Ur Chaldejskiego do Palestyny, raz do Izraela. Nie, w Księdze Przysłów „mądry syn raduje ojca” – zdarza się to milion razy w roku, każdego roku. A więc jest po prostu bardzo różnie. W Księdze Przysłów brakuje tej wyjątkowości, jaką można znaleźć w narracji historycznej. Narracje lub opowiadania historyczne grupowane są wokół akapitów i perykop, opowiadań. Zatem masz historię składającą się z akapitu o tej osobie, opowiadającego historię jej życia lub o interakcji Boga z tą osobą. To opowieść zbudowana głównie na akapitach. Przysłowia mają bardziej treściwy charakter. Inaczej mówiąc, jest to krótkie zdanie i tyle.

To znaczy, to jest krótkie zdanie, potem kontynuujesz i trafiasz w następne zdanie, i następne, i jeszcze jedno. Zatem w pewnym sensie jest to bardziej niestabilne i tym też będziemy musieli się zająć w innym wykładzie. Myślę, że niektóre z tych rzeczy są ze sobą powiązane, podobnie jak krótkie zdania, ale jest to dość skomplikowane i będziemy musieli zająć się tym później.

Tak czy inaczej, nawiasem mówiąc, Psalmy są zbudowane na wierszach, a te wiersze są zwykle podzielone na strofy, kilka wersetów, które w pewnym sensie łączą się ze sobą i są prawie jak akapity poetyckie, ale składają się z kilku wersetów. Przysłowia, dostajesz zdanie, to wszystko. Zatem Przysłowia są inne.

Oto 13 rzeczy, przez które chcemy przejść. A teraz przejdźmy do pierwszego, czyli imion osobistych. Imiona osobiste są wszechobecne w pozostałej części Tanachu, ale poza przysłowiowym zbiorem ograniczają się jedynie do tytułów.

A więc pozwólcie, że przeczytam tylko niektóre z nich. Przysłowia są inne. Chociaż imiona osobiste można znaleźć w całym Starym Testamencie w Księdze Przysłów, są one wymienione po prostu w tytułach.

Na przykład przyjrzyjmy się niektórym z tych tytułów. Księga Przysłów 1:1 wprowadza tę księgę i oto co jest tam napisane. „Przysłowia Salomona, imię osobiste, syn Dawida, imię osobiste, król Izraela”.

Mamy więc tam dwa imiona osobiste, Salomona i Dawida, ale jest to wymienione w Księdze Przysłów 1 :1 jako tytuł, a następnie pojawia się i dalej w rozdziale mówiącym o pouczeniach mądrości. Rozdział 10:1 to wprowadzenie zdania. Zatem rozdział 1:1 przedstawia instrukcje. W Księdze Przysłów 1-9 znajdują się długie instrukcje dotyczące mądrości: Pani Mądrość, Pani Szaleństwo, Mądrość przemawia, Pani szaleństwo mówi i rywalizują o młodego człowieka, czy będzie mądry, czy też głupi. Po tych długich instrukcjach, w rozdziale 10:1, dotarliśmy do zdań Przysłów, właściwie Przysłów, jeśli wolisz. A Księga Przysłów 10:1 zaczyna się ponownie od tego tytułu: „Przysłów Salomona”. To wszystko. Przysłowia Salomona. I bum, 10:1 rozpoczyna kolejną sekcję od 10:1 w zasadzie do 25, a właściwie 22, czy cokolwiek innego, jakkolwiek chcesz to podzielić.

Rozdział 25:1 trafiasz na inną ważną sekcję tytułową i jest tam napisane: „To są kolejne Przysłowia Salomona”. Zwróć uwagę na imię własne „utworzone przez ludzi Ezechiasza”, inne imię osobiste, „król Izraela”. Zatem teraz Ezechiasz zbiera i redaguje Przysłowia, które przekazał tam Salomon. I dodaje w zasadzie rozdziały od 25 do 29. To są ludzie Ezechiasza, którzy wyciągnęli je ze zbioru Salomona. I tak wspomniane jest imię Salomona i imię Ezechiasza, ale znowu tylko w tytule, po tytule, nie ma żadnej wzmianki o imionach osobistych.

W rozdziale 30:1 otrzymujemy tego gościa: „Wypowiedzi Agura, syna Jachel , wyrocznię” lub natchnioną wypowiedź. Zatem mamy Agura, tak naprawdę nie wiemy, kim on jest, „synem Jachel ”, „synem Jachel , wyrocznią”. Oto dwa kolejne nazwiska. Są to nieznane imiona, Agur i Jachel .

Następnie w rozdziale 31, czyli w rozdziale 30. A następnie w rozdziale 31 dowiadujemy się o królu Lemuelu. Istnieje wiele przypuszczeń na temat tego, kim jest ten król Lemuel. Nie ma króla Izraela o imieniu Król Lemuel. Dlatego niektórzy przypuszczają, że odnosi się to do Salomona. Dlatego toczą się duże debaty na ten temat. Nie chcę w to wchodzić. „Wypowiedzi króla Lemuela, natchnione wypowiedzi, których nauczyła go matka”.

A potem werset pierwszy, rozdział 31, werset dziesiąty i następny werset 31, dotyczą cnotliwej kobiety. Każdy zwykle rozpoznaje, Przysłów 31, cnotliwą kobietę lub VW. Ale dalej czytamy: „To nie dla królów” – matka mówi do syna – „to nie dla królów, Lemuelu, nie dla królów pić wino ani władców pić mocnego napoju”. (Prz. 31:4). Następnie matka zwraca się do syna „Lemuel”. „To nie dla króla, Lemuelu, jej synu”. Zatem imię Lemuel znajduje się w tekście, a nie w tytule.

Mieliśmy Agura, mieliśmy Jakela, Salomona, Dawida, Ezechiasza, wszyscy w sekcjach tytułowych. A reszta tej sekcji, która trwa 10, 15 rozdziałów lub pięć rozdziałów, cztery rozdziały, nie ma wzmianki o żadnych nazwiskach osobistych, zero. To bardzo interesujące, że nazwiska osobiste są tak naprawdę ograniczone do tych tytułów w tych sprawach. Księga Przysłów liczy 31 rozdziałów i około 915 wersetów. Zatem jest mnóstwo wersetów, 915 wersetów. Jest to jedenasta długa księga Tanachu. Zatem jest mnóstwo 31 rozdziałów, a mimo to nie ma żadnych nazw poza tymi tytułami, z wyjątkiem Lemuela (Prz. 31:4). Inne księgi są pełne tytułów, a my po prostu przejrzymy Stary Testament.

Miło będzie po prostu zastanowić się nad Starym Testamentem. Jeśli chodzi o imiona osobiste, w Księdze Przysłów nie ma znaków pierwotnych. Słyszeliście o ludziach takich jak Adam i Ewa? Adam i Ewa nie są wymienieni. Kain i Abel nie są wymienieni. Noe, nie został wspomniany. Dowolna z postaci pierwotnych, niewymieniona w Księdze Przysłów.

Patriarchowie, nie ma patriarchów. Żadnego Abrahama, Izaaka, Jakuba i Józefa. Nie ma wzmianki o Abrahamie, Izaaku, Jakubie i Józefie. Są to główne postacie Starego Testamentu lub Tanachu. W ogóle nie ma ich w Księdze Przysłów, zero.

Nie ma przywódców izraelskich takich jak Mojżesz. Mojżesz, nigdy nie wspomniano o wielkim imieniu. Aaron, pierwszy kapłan z Mojżeszem i innymi rzeczami, gdy wychodzili z Egiptu. Aaron nie jest wspomniany. Jozue pasował do bitwy pod Jerychem. Jozuego nie ma wzmianki. Samson, wiesz, wszyscy o Samsonie słyszeli, Dalila w ogóle nie jest wspominana. Samuela nie ma wzmianki. Saula nie ma wzmianki. Jonathan nie jest wspomniany. Jeroboama nie ma wzmianki. Achaba nie ma wzmianki. To są główni królowie Izraela. Nie ma więc wzmianki o przywódcach izraelskich.

Żadnych izraelskich przeciwników. Teraz dość często wspomina się o przeciwnikach. Ten facet o imieniu Og i Sihon. Zatem Og i Sichon nie są wspomniani. Balaam, nieudany fałszywy prorok z Liczb 22 do 24, nie jest wspomniany. Balaam nie jest wspomniany. Nie wspomniano o Goliacie, głównym przeciwniku Izraela, Dawidzie i Goliacie. Do dziś korzystamy z tej historii. O osobie walczącej z wielką korporacją mówimy, że to Dawid kontra Goliat. Goliat nie jest wspomniany. Sanballat, Nabuchodonozor i tak dalej.

Żaden z tych przeciwników Izraela, którzy nie są głównymi wymienionymi postaciami, choć w ogóle nie ma ich w Księdze Przysłów. Nie wymieniono żadnych izraelskich proroków. Nie ma Jeremiasza, Izajasza, Daniela, Jonasza, Ozeasza ani Micheasza. Osoby te nie są wymienione. O głównych prorokach w Izraelu nie ma nawet wzmianki o jednym z nich.

Żadna kobieta nie jest wymieniona. Ewa nie ma imienia. Sarah, nie ma imienia. Rachela, Lea, Rebeka, Rut, Dalila ani Gomer nie są wymienione.

To znaczy, wiele z tych kobiet w Starym Testamencie ma imiona, ale ani razu nie ma ich w Księdze Przysłów. Żadnych obcych królów. Melchizedek, słynny w Starym Testamencie, Księga Rodzaju 14, nie jest wspomniany. O Abimelechu znowu nie wspomniano. Og, nie jest wspomniany. Sennacheryb nie jest wspomniany. W ogóle nie ma wzmianki o Achiszu, królu Gat.

Są to więc główne nazwiska, które po prostu nie są wymienione. Kapłani także są nazywani. Aaron ma na imię. Nazywa się Eliezer. Zostaje nazwany Abiatar i Dawid. Imię Achimelech. Później Ezra zostaje mianowany kapłanem. Żaden z nich nie jest wymieniony w Księdze Przysłów.

Księga Przysłów nie zawiera genealogii. Znać genealogie, kiedy myślę o genealogiach, myślicie o Genesis 5, Genesis 11 i tego typu rzeczach. Rut 4, 1 Kronik, kilka pierwszych rozdziałów zawiera solidne genealogie. Tak więc genealogie znajdują się w całym Piśmie Świętym, nawet jeśli pomyślisz o Ew. Mateusza 1 i genealogii Jezusa Chrystusa. Mateusza 1 lub więcej w Ewangelii Łukasza, ale brak genealogii w Księdze Przysłów. Genealogie są pełne imion osobistych, a mimo to żadnego z nich nie ma w Księdze Przysłów.

Cóż, spójrzcie, krótko, weźmy księgę Rut. Jest krótki, zwięzły i po prostu przepełniemy przez Księgę Rut, wybierając imiona osobiste i ich występowanie. Teraz zwróć uwagę, jak naturalnie pojawiają się one w historii.

Przysłowia ponownie tylko w tytułach, nigdy w kolejnych częściach Przysłów. Zatem Rut 1:5 mówi tak: „W dniach, gdy rządili sędziowie, w kraju panował głód. Zatem pewien człowiek z Betlejem w Judzie wraz z żoną i dwoma synami udał się na jakiś czas do kraju Moabu. Ten człowiek miał na imię Elimelech. Jego żona miała na imię Noemi”. A więc teraz masz Elimelecha i jego żonę Noemi „oraz imiona ich dwóch synów, Machlona i Chiliona”. Zatem wymienia dwóch synów, wymienia ojca i matkę, „a byli to Efratyci z Betlejem w Judzie. I udali się, aby zamieszkać w Moabie, i tam zamieszkali. Teraz umarł Elimelech, mąż Noemi, a ona została z dwoma synami. Pobrali się za Moabitki imieniem Orpa – inne imię – a druga poślubiła Rut. A gdy przeżyli 10 lat, zarówno Machlon, jak i Chilion, którzy również umarli, oraz Noemi – inne imię osobiste – „pozostały bez dwóch synów i męża”. To jest w pierwszych pięciu wersetach księgi, ale wszystko się wyjaśnia. Ożeniłeś Elimelecha z Noemi. Ma dwóch synów, Mahlona i Chiliona. Poślubiają Orpę i Rut. I tak masz sześć znaków, wszystkie wymienione.

A potem, gdy będziesz przechodzić przez narrację w rozdziale trzecim, pojawia się kolejna postać. „Pewnego dnia teściowa Rut, Noemi, powiedziała do niej: Moja córko, muszę znaleźć dla ciebie dom, w którym będziesz dobrze zaopatrzona. Boaz, z którego kobietami dzisiaj pracowałeś, jest naszym krewnym”. Mamy więc kolejną postać, Boaza. Oczywiście to on będzie bohaterem tej historii. I w zasadzie Boaz

zostaje przedstawiony. Mamy więc przez to imiona osobiste, a także genealogię na końcu Księgi Rut. Masz genealogię, niezbyt długą, ale mówi ona: „To jest zatem rodzina Peresa. Peres był ojcem Checrona. Hesron był ojcem Rama” i tak dalej, i tak dalej. Pozwól mi ominąć. „Salmon, ojciec Boaza”. Zatem mówi nam, że ta genealogia przebiega przez Boaza. Ale co jest naprawdę interesujące: dokąd prowadzi Boaz? Dokąd to zmierza? „Boaz był ojcem Obedy. Obed był ojcem Jesego. A Jesse był ojcem Dawida”. Zatem ojcem Dawida był Jesse. Pewnie znacie jakieś historie o nim. A potem Obed był dziadkiem Dawida, a jego pradziadkiem był Booz.

Zatem ta genealogia skupia się następnie na Dawidzie, genealogiach i końcu rzeczy, wymieniając wszystkie te imiona aż do samego końca. W Przysłowiu tego nie ma. Zatem Księga Przysłów jest inna.

To interesujące. Kiedy przejdiesz do Jeremiasza 15:1, Bóg przywołuje dwa imiona. Jeremiasz pisze, wiesz, 600, 587 lub 6 p.n.e. Ci ludzie przybyli co najmniej cztery lub 500 lat wcześniej. „I wtedy Pan powiedział do mnie, nawet gdyby Mojżesz i Samuel byli tutaj, aby stanąć przede mną” – to jest Jeremiasz 15. Zatem Jeremiasz pisze setki lat później, setki lat później. I mówi: „Nawet gdyby Mojżesz i Samuel stanęli przede mną, moje serce nie zwróciłoby się ku temu ludowi”. To właśnie mówi Bóg do Jeremiasza. Nawet gdyby Mojżesz i Samuel wstawiali się za swoim ludem, nawet gdyby oni wstawiali się za tym ludem, Jeremiaszem, z którym macie do czynienia setki lat później, tuż przed niewolą babilońską, nie słuchałbym ich. Dobra. Bardzo interesujące. Przywołuje te dwa imiona osobiste w Jeremiaszu 15.

Oto kolejny interesujący fragment z Ezechiela 14:14. „Nawet gdyby ci trzech mężczyźni, Noe, Daniel i Hiob” w sprawie Danel, toczy się dyskusja na ten temat, „gdyby byli w tym, uratowaliby jedynie własne życie dzięki swojej prawości – wyrocznia Pana”. Innymi słowy, są to prawi ludzie. Noe, potop, on ocalał z potopu. Danel czy Daniel, pominiemy debatę na ten temat, a Hiob, ci ludzie uratowaliby się jedynie dzięki swojej prawości. Reszta ludzi zostanie osądzona. I tak, Ezechiel 14:14, Jeremiasz 15:1, przywołajmy te imiona. Inne imiona osobiste są takie. „To są imiona synów Izraela, którzy udali się z Jakubem do Egiptu. Jakub to imię osobiste. Każdy w swojej rodzinie” – jest to Księga Wyjścia 1:1-4. Ruben, imię własne. Symeon, imię własne. To są nazwy plemienne w Izraelu, 12 plemion Izraela. Ruben, Symeon, Lewi, Juda, Issachar, Zebulon, Benjamin, Dan, Neftali, Gad i Aser. Zawiera listę 12 pokoleń Izraela. Są to więc wszystkie imiona osobiste odnoszące się do ludzi, którzy udali się do Egiptu.

Exodus 3:14 i 15, słynny fragment, płonący krzak. Mojżesz udaje się więc do płonącego krzewu i otrzymuje osobiste powołanie od Boga. „Jestem, wysłał mnie do ciebie. Bóg powiedział do Mojżesza” – znowu jest to imię Mojżesza – „mów Izraelitom Pana, Boga waszych ojców, Boga Abrahama, Boga Izaaka i Boga Jakuba”. Abraham, Izaak i Jakub są tu szczególnie wspomniani: „wysłał mnie do was”.

To wychodzi z płonącego krzaka podczas spotkania Mojżesza z Bogiem podczas Teofanii w krzaku. Wychodzi: „Ja jestem Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba”. Bóg identyfikuje się poprzez te trzy imiona osobowe.

W Księdze Przysłów nie ma imion osobistych. Izajasz rozdział 51:2: Spójrz na Abrahama, swego ojca” – mówi Izajasz – „i na Sarę, która cię urodziła”. Zatem tutaj wymienia Abrahama i Sarę, Izajasz 51:2.

Przejdźmy znacznie później w historii Izraela, po wygnaniu do Babilonu, Nehemiasz 9:7: „Ty jesteś Pan Bóg, który wybrał Abrama i wyprowadził go z Ur Chaldejskiego, i nazwał go Abrahamem”. Zatem tutaj Nehemiasz nawiązuje do faktu, że Abram, który wyszedł z Ur Chaldejskiego, później Bóg nadał mu imię Abraham, ojciec wielu narodów, i nadał mu nowe imię. Nehemiasz przyjmuje imiona Abram i Abraham. Nehemiasza 13:1: „Tego dnia Księga Mojżesza”, identyfikująca Torę, „odczytano na głos Księgę Mojżesza w obecności ludu”. I tak księga Tory została zidentyfikowana jako księga Mojżesza. Nehemiasz rozdział 13:1.

A co z Psalmami? Psalmi mają nawet wiele imion. Często pojawiają się one w tytule Psalmów. Psalm 51, bardzo znany Psalm, Dawid i Batszeba, i żałuje za swój grzech. W Psalmie 51 czytamy: „Dla muzyka – Psalm Dawida” – jest to imię osobiste, kiedy prorok Natan, imię własne, przyszedł do niego po tym, jak Dawid, imię własne, dopuścił się cudzołóstwa z Batszebą, imię własne. Więc tylko w tym jednym tytule znajdują się cztery nazwiska.

Również w samej Księdze Psalmu, Psalmie 105:26, Bóg posłał Mojżesza, swego sługę, wymienia Mojżesza po imieniu i Aarona, którego wybrał, wymienia Aarona, imię własne. Rozdział 105:9 i 42, przymierze, które zawarł z Abrahamem, ponownie wymienia przymierze z Abrahamem w Psalmie 105. 105.17, wysłał człowieka przed Józefem. Zatem teraz oczywiście wspomina Józefa z Księgi Rodzaju, który został sprzedany jako niewolnik.

Psalm 106 i wtedy Fineasz wstał. A więc teraz historia Fineasza pojawia się w Psalmie 106. Zatem w Psalmie 105, Psalmie 106 wspomina się o Abrahamie i różnych ludziach z dawnych czasów, o Józefie i tego typu rzeczach. Zatem w Psalmach pojawia się wiele imion osobistych.

Zasadniczo w Księdze Przysłów nie ma imion poza tytułami. Podczas gdy w pozostałej części Starego Testamentu imiona osobiste są wszechobecne wszędzie. Przysłowia są inne. Przysłowia są inne.

Po drugie, nie ma tu wymienionych grup plemiennych ani narodów, które są wszechobecne w pozostałej części Starego Testamentu. Ale w Księdze Przysłów są one zawarte głównie w tytułach, a tytuły w zasadzie mówią: Dawid, król Izraela. Zatem Izrael jest jeden. Następnie w 25:1 wspomniano o Ezechiaszu, królu Judy, w

przeciwieństwie do Izraela, czyli o podziale królestwa w 9,31. Zatem w zasadzie Izrael i Juda są jedynymi plemionami i oba te plemiona ponownie pojawiają się w tytułach. Podjęłam to później, kiedy Madam Folly próbuje uwieść młodego mężczyznę.

A ona mówi, że w zasadzie mojego męża nie ma w mieście, stary, przygotowałam dla ciebie całą sypialnię. I mam pościel z Egiptu w rozdziale 7:16. Wspomina o pościeli egipskiej.

Zatem o Egipcie wspomina się w tym jednym kontekście. Podobno słynęło z pościeli. Przyjrzymy się temu za chwilę.

Grupy plemienne poza wymienionymi w Księdze Przysłów obejmują Moabitów, Ammonitów, Edomitów, Izraela, wszędzie wspomnianych Filistynów, Egipcjan, Chaldejczyków, Amorytów, Amalekitów, Aramejczyków, Asyryjczycy, Babilończycy, plemiona Izraela, Efraim, Juda, Benjamin, Dan, ci jako grupy plemienne nie są wymieniani w Przysłów, poza tytułem Izrael.

Oto kilka przykładów. Księga Wyjścia, rozdział trzeci, werset ósmy. „Zstąpiłem więc na ratunek” – mówi Bóg – „zstąpiłem, aby ich wyrwać z rąk Egipcjan i wyprowadzić ich z tej ziemi do ziemi żyznej i przestronnej”. Zwróć uwagę na skupienie się na ziemi, krainie płynącej mlekiem i miodem. „Ojczyzna Kananejczyków, Chetytów, Amorytów, Peryzzytów, Chiwwitów i Jebusytów”.

Żadna z tych pozycji i tytułów nie jest w ogóle wymieniona w Księdze Przysłów. Są one tutaj wymienione, dwa, cztery, sześć z nich jest tutaj wymienionych z rzędu. Ezdrasz 9:1 potwierdza to.

Teraz, kilkaset lat później. Masz Mojżesza, a potem masz Ezdrasza na dwóch krańcach kanonu. W Księdze Ezdrasza 9:1 czytamy: „Kiedy to się stało, przywódcy przyszli do mnie i powiedzieli: Lud Izraela, łącznie z kapłanami i Lewitami, nie oddzielał się od sąsiednich ludów ze względu na swoje obrzydliwe praktyki. Podobnie jak Kananejczycy, Hetyci, Peryzzyty, Jebusyci, Ammonici, Moabici, Egipcjanie i Amoryci. Wymieniono dwa, cztery, sześć, osiem z tych pozycji i Tytów, wiele z nich powtarza to, co widzieliśmy w Księdze Wyjścia, a niektóre zostały dodane wraz z Moabitami, Ammonitami i tak dalej. W Sędziów 1:21 „Beniamici jednak nie wypędzili Jebusytów”.

Tak więc w przypadku Jozuego „przejęli całą ziemię”. A potem wchodzisz do „Sędziów” i mówisz: „No cóż, niezupełnie”. Zajęli większą część ziemi, lecz nie mogli wypędzić Jebusytów mieszkających w Jerozolimie. Zatem Jebusyci zajęli nadal miejsce w Jerozolimie, a Beniamici nie mogli wypędzić Jebusytów. Ale zauważcie, że wymienia Beniamitów, a także Jebusytów, dwie grupy plemienne, jedną w Izraelu i drugą poza nią. „Do dziś mieszkają tam Jebusyci i Beniamici” i tak dalej, i tak dalej.

W Księdze Jozuego wspomniano o pokoleniach Izraela. Tak jak Jozue dzieli ziemię, dzieli ją między różne plemiona i plemiona. Dlatego te plemiona nie są wspomniane ani w Izraelu, ani w Księdze Przysłów.

Sędziów, rozdział 12, werset czwarty, Jefte zwołał następnie ludzi z Gileadu i walczył przeciwko Efraimowi. Gileadyci, znowu, ites i tites, Gileadyci, ci ludzie mieszkający w Gilead w Transjordanii, zabili ich, ponieważ Efraimici, znowu, grupa plemienna w Izraelu powiedziała: Wy, Gileadyci, jesteście odstępcami od Efraima i Manasses. Zatem ponownie Gileadyci są przedstawieni razem z Efraimitami.

Edomici są bardzo znani. Byli potomkami Ezawa. Zatem potomkami Ezawa byli Edomici, którzy wyolbrzymili słowo czerwony i ich góry były tam czerwone.

Petra jest tego znanym przykładem. Powtózonego Prawa 23:7: „Nie gardź Edomitą, gdyż Edomici są z tobą spokrewnieni”. Tak. Są jak potomkowie Ezawa. Więc daj sobie z nimi spokój. Nie rób im krzywdy. Nie zabieraj ich rzeczy. Zostaw ich w spokoju. „Nie pogardzajcie Egipcjaninem dlatego, że jako cudzoziemcy przebywaliście w ich kraju”.

Zatem w Biblii wspomniano o Egipcjanach i Edomitach, którzy mówią: hej, miejcie dla nich szacunek. Ci ludzie są z tobą spokrewnieni. Egipcjanie, byliście goszczeni przez ich kraj. Oczywiście byliście zniewoleni, ale zostaliście tam gościni. Zatem uspokójcie się także wobec Egipcjan. 1 Samuela 21:7.

A był tam tego dnia jeden ze sług Saula, przetrzymywany przed Panem. Nazywał się Doeg Edomita. Dlatego też jest określony jako Edomita, potomek Ezawa. Ale zwróć uwagę, jak to zostało wprowadzone. To naturalnie wpasowuje się w narrację. Doeg Edomita, główny pasterz Saula. A potem Doeg przystępuje do zabijania proroków lub kapłanów Nob. Całe rozdziały są poświęcone Edomitom.

Zatem masz 36 rozdział Księgi Rodzaju. Masz tam genealogię Edomitów. Jeremiasz 49 jest z tym paralelny. A potem cała księga Abdiasza, cała księga.

Cóż, nie jest to naprawdę długa księga, ale przynajmniej cała księga Obadiasza jest w zasadzie potępieniem Edomu. A jednym z klasyków jest Psalm 137, werset siódmy. Psalm 137, werset siódmy tak mówi: Wspomnij Panie, co Edomici uczynili w dniu upadku Jerozolimy, zburz ją, wołali.

Tak więc tutaj, na pamiątkę Izraela, co jest ukazane w pieśni, pamiętają oni, że kiedy świątynia została zniszczona, co było niszczycielskie dla Izraela na wiele sposobów, świątynia została zniszczona, a oni zostali zdewastowani. To Edomici pojawili się, kibicując Babilończykom, gdy go niszczyli i burzyli. Edomici płakali, a Izraelici umieścili to w pieśni, Psalm 137 w Księdze Psalmów.

Tak więc Edomici byli sławni w całym Piśmie, zero w Księdze Przysłów. Moabici, początki Moabitów w rozdziale 19, wersecie 37 Księgi Rodzaju. W zasadzie w Księdze Rodzaju 19 Lot wychodzi do jaskini po ucieczce z Sodomy, a Bóg niszczy Sodomę i Gomorę. Jest w jaskini ze swoimi córkami. Upijają go. Mają dzieci po ojcu. Dlatego też otrzymał imię Moab „od ojca”. Przepraszam, to trochę obrzydliwe, ale stąd pochodzi określenie Moab, od słowa „ojciec”. Exodus 15:15, wodzowie Edomu będą przerażeni, a przywódcy Moabu i znowu, wymienia grupy plemienne, Edom i Moab zostaną ogarnięci drżeniem, a lud Kanaanu rozpułynie się.

Pamiętajcie o królu, który najął Balaama, Balaama i jego gadającego osła z Liczb 22 do 24. Balaam rzuci klątwę na Izraela, ponieważ Balak, król Moabu, wynajął Balaama, aby przybył i ruszył za Izraelem, przeklinając ich. I tak Balak, król Moabu, ponownie wymieniając te rzeczy, Liczby 22 do 24, wszędzie, było tam pochodzenie Moabitów.

Powtórzonego Prawa, rozdział drugi, werset dziewiąty, wtedy Pan powiedział do mnie: Nie nękać Moabitów i nie prowokuj ich do wojny, bo nie dam ci żadnej części ich ziemi. I tak Moabici znowu byli spokrewnieni z Izraelem poprzez Lota i w zasadzie odpoczywali z Moabitami. Jednak w 2. Księdze Samuela 8:2 Dawid pokonał także Moabitów.

Panuje tam pewne napięcie, a Dawid pobił Moabitów w 2 Samuela 8:2. 1 Król. 11.1 mówi również, że król Salomon kochał jednak wiele cudzoziemek oprócz córki faraona. Moabici, Ammonici, Edomici. Właśnie spojrzeliśmy na tych Moabitów, Ammonitów, Edomitów. Salomon wziął do swoich rzeczy te nałożnice i różne kobiety, Sydończyków i Hetytów.

I wspomina o tym podczas swego upadku w 11 rozdziale 1 Królów 11:1. Nie chcemy w to wchodzić, ale jest tam więcej do powiedzenia. Izajasz rozdział 16:7 dlatego Moabici lamentują. Razem opłakują Moaba. Zatem w Księdze Izajasza ponownie wspomniano o Moabitach. Rut znana jest jako Rut Moabitka.

A zatem pochodzi z ziemi Moabu i tego potomka, z tego obszaru, i nazywa się Rut Moabitka. Dlatego w całym Piśmie Świętym wspomina się o Moabitach. Jednak w Księdze Przysłów nie ma żadnej wzmianki.

Ammonici, znowu Ammon, mój lud z Lota i jego córek w jaskini, dwie córki, jedna urodziła Moabitów, druga wydała Ammonitów, a Ammon-Jordan nadal nosi imię Amona aż do dnia dzisiejszego. Młodsza córka również miała syna i nazwała go Ben-Ammi, syn mojego ludu. I jest on ojcem Ammonitów aż do dnia dzisiejszego.

Stąd właśnie pochodzą jako potomkowie Lota. Powtórzonego Prawa 2:37, ale zgodnie z przykazaniem Pana, Boga naszego, nie wkroczyliście do żadnej ziemi Ammonitów. Innymi słowy, kiedy Izrael przechodził i obchodził Edom, ponieważ Bóg

powiedział, nie zadzierajcie z nimi. To potomkowie Ezawa. Nie zadzieraj z Moabem, to potomkowie Lota. Oni są braćmi i nie zadzierają z Ammonitami i nie dotknęli ich.

Teraz jednak, gdy przechodzili obok Edomu, Moabu i Ammona, potem Amorytów Oga i Sichona, bum, zaatakowali ich i byli Amorytami, a Amoryci nie byli braćmi Izraelitów. I tak właśnie się tam stało. Ale w każdym razie, Sędziów 3:13, namawiając Ammonitów i Amalekitów, aby przyłączyli się do niego, Eglon przybył i zaatakował Izrael. Wydaje mi się, że Eglon był królem Moabitów i pozyskał do pomocy Ammonitów i Amalekitów. Zatem są jeszcze dwa elementy i powiązania, a oni zajęli miasto Palms, miasto Jerycho, po drugiej stronie rzeki Jordan.

Sędziów 10:7, Jefte, rozgniewał się na nich. Sprzedał ich w ręce Filistynów, licznej grupy w Izraelu, Filistynów i Ammonitów. Tak więc Ammonici i Filistyni zgrupowali się razem i Jefte wyruszył przeciwko Ammonitom i będą tam wojny opisane w Księdze Sędziów i Jefte odniesie sukces. W pierwszym rozdziale Samuela 14, wersecie 47 Saul objął władzę nad Izraelem i walczył z ich wrogami ze wszystkich stron.

Moab i Ammonici, są wasi Ammonici, Edom, królowie Coby i Filistyni, znowu Filistyni, nazwa plemienna. Gdziekolwiek się zwrócił, wymierzał im karę. Jeremiasz przechodzi do proroków znacznie naprzód w czasie, Jeremiasz dotyczy Ammonitów, a następnie przechodzi do rozdziału 49:1, tak mówi Pan o Ammonici i Ammonitach, idzie za nimi i gdzie księga, prorocy ku na koniec Jeremiasz zestawia wszystkie te sekcje na tle różnych wysokości i ucisków samego Babilonu.

Zatem w Księdze Jeremiasza 49 i następnych, w Księdze Sofoniasza 2:9, na pewno, póki żyję, wyrocznia Pana Wszechmogącego, Boga Izraela, na pewno Moab stanie się jak Sodoma, a Ammonici jak Gomora. Zatem tutaj mamy Sofoniasza na drugim końcu historii, miejsce chwastów i dołów solnych, wieczne pustkowia. Wspomina, że Ammonici upadają tak samo, jak Gomora.

Tak więc Ammonici, więc przyjrzelśmy się Edomitom, potomkom Ezawa, Moabici często wspominali o całym Piśmie Świętym, Ammonici, Ammon-Jordan i Ammonici, Jefte i tak dalej. A teraz są to Filistyni, kolejna grupa, o której wspomina całe Pismo Święte. Nawet w Księdze Rodzaju 26:1, teraz w kraju panował głód, inny niż poprzedni głód za czasów Abrahama. I poszedł Izaak do Abimelecha, króla Filistynów, do Geraru. A więc mamy tu Abimelecha, króla Geraru, i to Filistyńczyka. Właściwie, pamiętajcie, zanim Izaak to zrobił, miał zamiar kłamać na temat swojej żony, ona znowu jest moją siostrą. Izaak robi to samo, co zrobił jego ojciec. Jego ojciec już to zrobił. Myślę, że było to już w 12 lub 20 rozdziale Księgi Rodzaju, także z królem filistyńskim.

Sędziów 10:6 i jeszcze raz: „Izraelici czynili zło w oczach Pana. Służyli Baalom i Aszerom, bogom Aramu, bogom Sydonu, bogom Moabu, bogom Ammonitów,

bogom Filistynów”. Wymienia Filistynów, ponieważ Izraelici opuścili Pana i już Mu nie służyli.

Sędziów 14:4, kto walczył, który z sędziów naprawdę walczył z Filistynami? Jego rodzice, rodzice Samsona, nie wiedzieli, że pochodzi to od Pana, który szukał okazji do konfrontacji z Filistynami. Zatem Samson wyruszy przeciwko Filistynom. I rzeczywiście zamierza poślubić Dalilę, Filistynkę. Pod koniec życia wejdzie do świątyni, zburzy mury i zabije więcej w swojej śmierci, niż była świątynia, świątynia, świątynia filistyńska, którą Samson zrzucił pod koniec swojego życia. Zatem całe życie Samsona wiąże się z tym, że on także mieszkał w rejonie Beit Szemesz, w dolinie, i wychodził do Filistynów. I dlatego w ogóle ożenił się z Filistynką.

Dawid – mówi – Dawid pobiegł i stanął. To jest 1 Samuela 17:51. Dawid podbiegł i stanął nad nim, chwycił miecz Filistyna i wyciągnął go z pochwy. I zabił go, i odciął mu głowę mieczem. A gdy Filistyni zobaczyli, że ich bohater nie żyje, odwrócili się i uciekli. Dawid pokonuje Filistynów, zabijając Goliata, naczelnego Filistyna, czyli wielkiego wojownika Filistynów.

Tak więc, Dawidzie i Goliacie, cały ten kontekst dotyczy Filistynów. Wspomina się o Filistynach, Filistynach, Filistynach, Filistynach, Filistynach. W Izajasza 9:12 Aramejczycy ze wschodu i Filistyni z zachodu pochłonęli Izraela otwartymi ustami.

Aramejczycy, w zasadzie Syria, przybyli ze wschodu, a Filistyni z zachodu i wspomniani w Księdze Izajasza, Księdze Jeremiasza, dzieje się to znacznie później w historii Izraela, gdyż nadszedł dzień zniszczenia wszystkich Filistynów. A więc Filistyni tam są.

A potem oczywiście, wracając do Amosa 1:8, „zniszczę króla Aszdodu, tego, który dzierży berło w Aszkelonie. I zwrócę swą rękę na Ekron, aż wymrą ostatni Filistyni”. Tak więc Filistyni mieli pięć miast znanych jako Pentapolis, pięć miast Pentapolis, pięć miast, Ekron, Gat, Gat, skąd pochodził Goliat, Aszdod, Aszkelon i Gaza, Strefa Gazy, czyli striptizerki z Gazy są tam nadal aż do dnia dzisiejszego, Gaza jest utrapieniem dla Izraela.

Gdzie w Księdze Przysłów znajdują się wzmianki o Filistynach? Zero. Żadne większe narody nie są wymienione poza tym, o czym wspomnieliśmy, w którym egipskie płótna są wymienione w 7.16 w Księdze Przysłów. Poza tym nie ma żadnej wzmianki. Przypomina mi to, że egipskie płótno jest znane do dziś. Facet z MyPillow wstaje i mówi, że ma te wymarzone prześcieradła z Gizy, które podobno są naprawdę dobre, bo używa się w nich bawełny z Gizy, która leży w zasadzie w Egipcie, nad Nilem i Morzem Śródziemnym. I ma te wymarzone prześcieradła z Gizy, najlepszą bawełnę na świecie. I do dzisiaj reklamuje, że to najlepsza bawełna na świecie, kupcie moją, moją wymarzoną pościel z Gizy. I tak, Księga Przysłów, wiecie, już dawno nawiązuje do tego, egipskiej bielizny.

Przepraszam, to wypaliło. W każdym razie w Księdze Rodzaju 12:10 jest napisane: „Teraz nastał głód w tej ziemi i Abram zszedł do Egiptu, aby tam zamieszkać przez jakiś czas z powodu głodu”. Głód w Izraelu, dokąd on poszedł ? Zszedł do Egiptu.

Egipt to kultura rzeczna. Więc zawsze mieli, jakby to powiedzieć, zawsze mieli plony. Rzadko zdarza się tam głód. Teraz od czasu do czasu panuje tam głód. Widzimy to w przypadku Józefa, ale w dużej mierze Egipt był koszykiem chleba. I tak macie problemy w Izraelu. Izrael to kultura deszczu i deszczu nie ma. Trzeba udać się do Egiptu, do kultury rzecznej, aby zdobyć pożywienie, tak jak zrobił to Abraham tutaj, a później Izrael. Księga Rodzaju, rozdział 39, werset pierwszy. Teraz Józef został zabrany do Egiptu. Brat Józefa wrzucił go więc do dołu. Sprzedali go następnie Izmaelitom.

Izmaelici zabrali go do Egiptu i tam został sprzedany do Egiptu jako niewolnik. Księga Wyjścia, rozdział pierwszy, werset ósmy. Następnie w Egipcie władzę objął nowy król, dla którego Józef nic nie znaczył.

Całe wczesne rozdziały Księgi Wyjścia, faraon i Mojżesz w Egipcie, wyjście z Egiptu, rozdziały 14 i 15 Księgi Wyjścia oraz Pascha są zbudowane wokół śmierci pierworodnych w Egipcie. Zatem Egipt, Egipt, Egipt, Egipt jest wspomniany wszędzie, ani razu w Księdze Przysłów, poza egipskimi płótnami w rozdziale siódmym. Jozuego rozdział 24, werset szósty.

Kiedy wyprowadziłem twój lud z Egiptu, przybyłeś do morza i motywu Exodusu. Sędziowie, rozdział szósty, werset ósmy. Wysłał do nich proroka, który powiedział: Tak mówi Pan, Bóg Izraela.

Wyprowadziłem cię z Egiptu. Zatem Bóg jest znany jako Bóg, który wyprowadził ich z Egiptu. I o tym się ciągle mówi.

Motyw Wyjścia powtarza się w całym Testamencie. I tak wyprowadził ich z Egiptu, Egiptu, Egiptu, Egiptu, o których nie ma mowy w Księdze Przysłów. Pierwszy Samuela, rozdział 15, werset drugi.

Tak mówi Pan Wszechmogący. Ukarzę Amalekitów za to, co uczynili Izraelowi, gdy napadali na nich, gdy wychodzili z Egiptu. Ponownie wspomniano o Egipcie.

1 Król. 4:30 Mądrość Salomona była większa niż wszelka mądrość ludów Wschodu i większa niż wszelka mądrość Egiptu. Egipt. Mamy mnóstwo egipskiej literatury mądrościowej, a ta literatura mądrościowa mówi, że mądrość Salomona była większa niż mądrość ludu Egiptu.

Zwróć uwagę jeszcze raz, Egipcie, zwróć uwagę na związek z mądrością i rzeczami, o których nie wspomniano w Księdze Przysłów. Nehemiasz, znacznie później po wygnaniu i zniszczeniu świątyni przez exodus, Nehemiasz rozdział dziewiąty, werset 18. A kiedy rzucili sobie posąg cielca i powiedzieli: To jest wasz Bóg, który was wyprowadził z Egiptu, albo to są bogowie .

Innymi słowy, to nie Jahwe Jehowa cię wyprowadził. To było to cielę, które Bóg cię wyprowadził. To są bogowie, którzy was wyprowadzili z Egiptu.

I to jest część bałwochwalstwa. Ale zauważcie, że wyprowadzili was z Egiptu, nawet Nehemiasz określił to jako ważne wydarzenie w historii Izraela. Psalmi bardzo w to wnikają.

Davidzie Emanuelu, jeśli zagłębisz się w e-learning biblijny i przejdiesz do Psalmów, zobaczysz pięć wykładów, w których David Emanuel rozwija motyw wyjścia z Egiptu w Księdze Psalmów. Psalm 78, Psalm 105, 106, Psalm 135 i 136. W tych pięciu Psalmach ukazuje, jak motyw wyjścia odbija się echem w Księdze Psalmów.

Oto Psalm, zrobię inny. Psalm 81:10: „Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wyprowadził z Egiptu” z Psalmu 81:10.

Izajasza 11:11, w owym dniu Pan wyciągnie swą rękę po raz drugi i odzyska ocalałą resztę swego ludu z Asyrii, z dolnego i górnego Egiptu, z Kusz, z Jerozolimy. I on idzie dalej, ale zwróćcie uwagę, że on sprowadzi ich z powrotem z górnego i dolnego Egiptu, jak wspomniano.

I znowu, jak powiedzieliśmy wcześniej, jedyną wzmianką w Księdze Przysłów jest ta kolorowa pościel z Egiptu w rozdziale siódmym, wersecie 16.

W Księdze Przysłów w ogóle nie ma wzmianki o Asyrii. W Księdze Przysłów w ogóle nie ma wzmianki o Babilonie. Egipt nie jest wspomniany poza pościelą.

Zatem Księga Przysłów nie wymienia grup plemiennych, Filistynów, Ammonitów, Moabitów, Hetytów, Jebusytów, żadna z nich nie jest wymieniona w Starym Testamencie. Przysłowia są inne.

A co teraz z miejscami? Po trzecie, nie ma miast ani miejsc, granic plemiennych, które są wszechobecne w Starym Testamencie, wszystkie te miejsca są szczegółowo wymienione. Jednak w Księdze Przysłów nie ma zera. Zero. Nawet nie wspomina, cóż, pierwszy nawet nie wspomina Jerozolimy, Syjonu, sławnego miejsca, Salem, jakkolwiek chcesz to nazwać, Jerozolima, Salem, Syjon, nie wspomina Księgi Przysłów.

A jednak w Księdze Rodzaju 14:8 Melchizedek, król Salem, Melchizedek, król Jerozolimy, wyniósł chleb i wino. Był kapłanem Boga Najwyższego. Jozuego 10:1, Adonizedek, król Jerozolimy, usłyszał, że Jozue wziął I. Jozuego 15:63, Juda nie mógł wypędzić Jebusytów mieszkających w Jerozolimie. Tak więc Jebusyci byli właścicielami Jerozolimy i Beniamitów, lub tutaj jest napisane, że Juda nie mógł ich wyprzeć. Do dziś władzę sprawowali Jebusyci. 1 Samuela 17:54 Dawid wziął głowę Filistyna, głowę Goliata, i przyniósł ją do Jerozolimy. Stało się to po tym, jak go później zabił. Przyprowadza jego głowę do Jerozolimy i umieszcza broń Filistyna w jego namiotach. Miał więc miecz Goliata, głowę Goliata zostawił w Jerozolimie.

2 Samuela 5:5, w Hebronie Dawid panował nad Judą przez siedem lat. Zatem Dawid był królem przez siedem lat w Hebronie, który jest na południe, nie wiem, jakieś 20 mil na południe od Jerozolimy, i przez sześć lat. A w Jerozolimie panował nad Izraelem i Judą przez 33 lata. I był w Hebronie, panował nad Judą, a potem się rozszerzył. Zdobył stolicę na północ. To jakby mieć swoją stolicę w Miami. Jest za daleko na południe. Nie mają tego w Miami. Umieścili go w Waszyngtonie pośrodku 13 stanów i umieścili go pośrodku.

Zatem Dawid przeniósł swoją stolicę na północ, do Jerozolimy, a Jerozolima stała się wówczas miastem Dawida, ponieważ Dawid ją zdobył i uczynił swoją stolicą. A potem Dawid przyniesie tam Arkę. Dawid, Salomon i Salomon zbudują tam świątynię w Jerozolimie. Później Jezus przyjdzie do Jerozolimy i tam umrze. W każdym razie jest to Jerozolima, duże, duże miasto. Jerozolimie, Salomon zbudował tam świątynię. W Księdze Przysłów nie ma o nim żadnej wzmianki. 1 Królów 9:15, oto opis pracy przymusowej, którą król Salomon zmusił do budowy świątyni Pańskiej, własnego pałacu i tarasów, murów Jerozolimy i Chasoru, Megiddo i Gezer. Wymienia więc Chasor, Megiddo i Gezer wraz z Jerozolimą.

Salomon odbudował te miasta w szczególny sposób. I są one wyraźnie wymienione w 1 Księdze Królewskiej. W Księdze Przysłów nie ma żadnej wzmianki o żadnej z tych rzeczy.

Psalm 15:18, niech ci się spodoba, abys zapewnił pomyślność Syjonowi i odbudował mury Jerozolimy. Psalm 51, wyznanie Dawida z grzechu z Batszebą. I na koniec mówi, mówi: niech ci się spodoba pomyślność Syjonu. Innymi słowy, zgrzeszyłem przeciwko wam, ale nadal prosperujcie Syjon, budujcie mury Jerozolimy. I Dawid modli się o to.

Jak powiedzieliśmy, Psalm 137 jest naprawdę klasycznym Psalmem. Psalm 137 opisuje zniszczenie świątyni nad rzekami Babilonu. Zwróć uwagę, że w Księdze Przysłów wspomniano o Babilonie, a nigdy o nim nie wspomniano. „Nad rzeką Babilońską usiedliśmy i płakaliśmy, wspominając Syjon”, wspominając Jerozolimę. „Tam na topolach zawiesiliśmy nasze harfy, bo tam nasi porywacze prosili o pieśni, nasi dręczyciele domagali się pieśni radości. Powiedzieli: zaśpiewajcie nam jedną z pieśni Syjonu”. Więc tutaj Żydzi zostali wygnani. Świątynia została zniszczona.

Zabrano ich do Babilonu, a Babilończycy mówią: zaśpiewajcie nam jedną z pieśni Syjonu.

Zatem Syjon był ośrodkiem Psalmu, kultu psalmicznego i procesji udających się do Jerozolimy. A teraz zabrali ich Babilończycy i mówią: zaśpiewajcie nam jedną z pieśni Syjonu. Straszny okres w historii Izraela. Zatem Jerozolima, Jerozolima, Salem i Syjon wymieniły wszystkie trzy pisma święte, zero. W Przysłówiach,

to trochę niesamowite. Synaj, Synaj to także kolejne znane miejsce. Wj 19,20 Pan zstąpił na szczyt góry Synaj i wezwał Mojżesza na szczyt góry. Zatem Mojżesz wstąpił. Synaj, rozdział 19:23 Księgi Wyjścia, Mojżesz powiedział do Pana, lud nie może wejść na górę Synaj, ponieważ sam nas ostrzegłeś, wyznacz granice wokół góry i uznaj ją za świętą. Zatem góra Synaj została oddzielona. Ludziom nie pozwolono wejść na górę. Mojżesz wstąpił, a im nie pozwolono wejść na górę Synaj.

Powtórzonego Prawa 33:2, Pan, rzekł, Pan przyszedł z Synaju i wzeszedł nad nimi z Seiru. Seir to miejsce zamieszkania Edomitów. „Zajaśniał z góry Paran”.

Sędziów 5:5, zatrzęśły się góry przed Panem, góra Synaj. Zwróć uwagę, jak Bóg w ogóle utożsamia się z tym miejscem. I zatrzęśły się góry przed Panem, góra Synaj, i rozpoznał się.

Psalm 68:8: „Ziemia się zatrzęśła, niebiosa spuściły deszcz przed Bogiem Synaju”. Zatem Bóg był tam związany z Synajem w swojej obecności. Pamiętajcie, że tuż za szczytem Eliasza uciekał przed Izebel i ostatecznie zszedł na Synaj, gdzie spotkał Boga na Synaju podczas swojej ucieczki z Izebel. Bóg posyła go z powrotem. W każdym razie pamiętasz tę historię.

A co z Jordanią? Dużo mówimy o Izraelu jako o Jordanii. Mamy piosenki. „Widziałem, jak potężny Jordan się toczy” i tego typu rzeczy. Jordania bardziej przypomina amerykański potok, ale tam jest duża. Rodzaju 13:11. „Lot wybrał więc dla siebie całą równinę Jordanu i wyruszył na wschód”. Abraham kieruje się na zachód, a Lot schodzi do miejsca, gdzie znajduje się Jordan, czyli rzeki Jordan.

I tak jest wspomniane w Księdze Rodzaju 13. W Księdze Liczb 22 Izraelici udali się na równiny Moabu i rozbili obóz wzdłuż Jordanu, naprzeciw Jerycha. Zatem Jerycho leży zaledwie kilka kilometrów od rzeki Jordan. I tak rzeka Jordan, kiedy przekroczysz rzekę Jordan, Jerycho jest pierwszym miastem, do którego trafisz, w dolinie Rift, na północ od Morza Martwego. Dlatego w Piśmie Świętym często wspomina się o rzece Jordan. Powtórzonego Prawa 1:5, na wschód od Jordanu, na terytorium Moabu, Mojżesz zaczął wyjaśniać prawo. Zatem Mojżesz przebywa na równinach Moabu i wyklada Prawo, Księgę Powtórzonego Prawa. A kiedy patrzą, patrzą w dół i co tam jest? Rzeka Jordan i po drugiej stronie rzeki Jordan miasto Jerycho. Można to zobaczyć z góry Pisgah. I patrzysz w dół na rzekę Jordan i Jerycho.

I tam Mojżesz dostarcza Księgę Powtórzonego Prawa. Jozuego 3:13. I powiedzieli, że gdy kapłani schodzili, przeprawiali się przez Jordan. Weszli do Jordanu, a wody jego płynące w dół odcięły się i utworzyły kupę. I tak przeprawiono rzekę Jordan. Duży nacisk położony jest na kapłanów, którzy przyszli z arką i wodą, a następnie zatrzymali się w Adma, oraz na kapłanów przechodzących na suchą ziemię, tak jak to miało miejsce podczas wyjścia z Egiptu, co w pewnym sensie przypomina wyjście z Egiptu i przejście przez Egipt. Morze Reedowe.

2 Samuela 19:5, potem król wrócił i udał się aż do Jordanu. A mężowie judzcy przybyli do Gilgal. Gilgal znajduje się niedaleko Jerycha, aby wyjść na spotkanie króla i przeprowadzić go przez Jordan. W tym momencie goni go Absalom, syn Dawida. Absalom próbował zabić Dawida. I tak Dawid ucieka.

Kiedy uciekacie z Jerozolimy, uciekacie w dół wzgórza do Doliny Rift i przechodzicie przez rzekę Jordan do Transjordanii. I tak Dawid tam przeszedł, a potem Absalom zostanie zabity przez Joaba po drugiej stronie, w Transjordanii. I tak teraz Dawid wraca przez Jordan i zauważa, że przekracza Jordan. Dlatego wszędzie o tym mowa. Eliasz rzekł do niego, do Elizeusza: „Zostań tutaj. Pan posłał mnie nad Jordan. Odpowiedział: Jako, że Pan mieszka w Judzie, nie opuszczę cię”. Zatem Eliasz próbuje uniknąć Elizeusza. Elizeusz, ten anioł powiedział Elizeuszowi: „Hej, stary, trzymaj się go, bo jeśli zobaczysz go, kiedy odejdzie, przydarzy ci się coś dobrego”. I tak Elizeusz mówi: Nie idę. A potem Eliasz mówi: hej, wróć, wróć, wróć. Muszę przeprowadzić się przez rzekę Jordan i wrócić. Mówi: nie wrócę. Dlatego Elizeusz próbuje go naśladować. A potem Eliasz ulega przemianie i tym podobne rzeczy. Tak czy inaczej, to całkiem fajna historia z rzeką Jordan.

Psalm 114:3: „Morze spojrzało i uciekło. Jordan zawrócił.” Morze spojrzało i uciekło. Wyjścia 14 i 15, wyjście z Egiptu i zawrócenie rzeki Jordan. Zatem rzeka Jordan była tutaj w pewnym sensie równoległa do wyjścia z Morza Czerwonego.

Jeremiasz 12:5: „Jeśli ścigałeś się z pieszo z ludźmi i zmęczyli cię, jak możesz konkurować z końmi? Jeśli potkniesz się w bezpiecznym kraju, jak poradzisz sobie w zaroślach nad Jordanem?” Zatem, jak mówi Jeremiasz, nie można biegać przez zarośla nad Jordanem. Często wspomina się także o rzece Jordan. Jezus zostaje nawet ochrzczony w rzece Jordan.

Rzeka Jordan to miejsce, w którym Jezus został ochrzczony przez Jana Chrzciciela. Miałem zaszczyt ochrzcić własną córkę w rzece Jordan, na południe od Jeziora Galilejskiego. Zatem rzeka Jordan jest wspominana w całym Piśmie Świętym, w wielu miejscach, a jednak w Księdze Przysłów nie ma o niej żadnej wzmianki.

W tym miejscu pozwolę sobie po prostu wypisać litanie na temat innych, o których nawet nie wspomniano. A są to znane miejsca w Izraelu. W Księdze Przysłów z Betel

nie ma o tym żadnej wzmianki. Betel to miejsce, w którym znajduje się drabina Jakuba. Leży on i widzi aniołów schodzących i wstępujących. To tutaj złote cielce Jeroboama, jeden z nich jest złożony w Betel. Betel oznacza dom Boży.

Hebron, gdzie do dziś pochowani są patriarchowie. I udajcie się do Hebronu, Hebronu. Dawid był tam królem przez pierwszą część swego panowania, czyli około siedmiu lat. Był to król w Hebronie.

Nie ma wzmianki o Beer-Szebie od Dan do Beer-Szeby. Nigdy nie wspomniano o Beer-Szebie. Tam jest studnia Abrahama.

Dan na północy, całe plemię Dana schodzi do miasta Lais, tam u podnóża góry Hermon. Dan wspominał o całym Piśmie Świętym, choć nigdy nie wspomniano o tym w Księdze Przysłów. Tam też umieszczono jednego ze złotych cielców Jeroboama, o którym nigdy nie wspomniano.

Gilgal to znane miejsce. Szilo, gdzie początkowo przez kilka lat znajdował się przybytek w Izraelu. Shiloh, znowu, nie jest wspomniane w Księdze Przysłów.

Samaria, nie wymieniona. Sychem, nie wspomniane. Megiddo, nie wspomniane. Hazor, nie wspomniany. Jezreel, nie wspomniany. W Księdze Przysłów ani razu nie wspomniano o pentapolis filistyńskim, Akron, Gat, Aszton, Aszkelon i Gaza.

Tutaj też jest interesująca rzecz, miasta lewickie. Jest 48 miast lewickich, do których udawali się Lewici. Dano im 48 miast, o których Księga Przysłów nigdy nie wspomina.

Miasta schronienia, sześć miast schronienia, trzy w Transjordanii, trzy w Jordanii, po stronie Izraela, miejsca, do których ludzie mogliby uciec, aby twierdzić, że są niewinni. Istnieją miasta schronienia i żadne z nich nie jest wspomniane. Chodzi więc o to, że w Księdze Przysłów nie ma żadnych miast, rzek, granic plemiennych ani lokalizacji plemiennych wspomnianych, podczas gdy w pozostałej części Starego Testamentu te miejsca, Betel, Jerozolima, Syjon, są wspomniane i są wszechobecne w całym Testamencie .

Żadne z nich nie jest wspomniane w Księdze Przysłów. Przysłowia są inne. Przysłowia są inne.

Teraz chcę się cofnąć i wykonałem pewną pracę numeryczną. A ja chcę po prostu pozwolić mi zagrać z tobą w grę numeryczną. A teraz już wiem, bez wykresu i innych rzeczy, i może uda mi się to wprowadzić.

Są w programie PowerPoint. Poniżej zamieszczę ten wykład, zamieszczę je w programie PowerPoint oraz w notatkach, które się tam znajdują. Księga Rodzaju. Jak często Księga Rodzaju zawiera imiona osobiste? Cóż, 802 razy mają imiona i

nazwiska, co stanowi około 52%. 52% wersetów Księgi Rodzaju zawiera imiona ludzi, imiona plemienne lub nazwy miast. Mam na myśli te trzy rodzaje imion. Zasadniczo występuje w 52% wersetów.

W Księdze Powtórzonego Prawa jest to około 16%. W Przysłówiach jest to 1%. Cóż za kontrast.

52% wersetów z Księgi Rodzaju, 16% z Księgi Przysłów, 1% i to wszystko znajduje się w tytułach. Więc jeśli usuniesz tytuły, nie będziesz miał nic.

A co z nazwami miejscowości? W Księdze Rodzaju 16% wersetów z Księgi Rodzaju, 16% zawiera nazwy miejscowości, Betel, Egipt, Beersheba, Sychem i różne miejsca, do których udali się patriarchowie. W Księdze Powtórzonego Prawa 26% wersetów zawiera nazwy miejscowości. W Księdze Przysłów Księga Rodzaju 16% wersetów ma nazwy miejscowości, 26% w Księdze Powtórzonego Prawa, Przysłów 0%. Przysłowia są inne.

A co z nazwami plemiennymi, nazwami narodowymi, Ammonitami, Moabitami, Filistynami i tego typu rzeczami. Księga Rodzaju 17% wersetów wspomniało o tym 17%. W Księdze Powtórzonego Prawa jest to 13%. W Księdze Przysłów jest to 0,3%. To poniżej 1%. Mam na myśli, że występuje w 0,3% wersetów.

Mówię więc, że jeśli spojrzeć liczbowo, Księga Przysłów jest poza wykresem nisko w przypadku imion osobistych, nazw miejscowości oraz nazw plemiennych lub narodowych i spada o około 1% lub 0% od 1% do 0% dla wszystkich trzy z tych kategorii. Więc teraz mówię, że ty powiesz: cóż, a ja próbuję zrobić to, że wziąłem wersety, które, wiesz, Księga Rodzaju ma 1533 wersety. Podzieliłem to na liczby rzeczy, żeby spróbować to wyrównać. Następnie Księga Powtórzonego Prawa ma 959, a Księga Przysłów 915. Zatem podzieliłem 915 wersetów Księgi Przysłów i z pewnością powinno to mieć nazwę miejsca. Mam na myśli 915 wersetów.

Jaki inny fragment Pisma Świętego zawiera 915 wersetów i nie ma wzmianki o miejscu? Nie ma żadnego. Następnie je porównałem i zrównałem. Werset Przysłów 915 zawiera wiele wersetów, a mimo to nie ma nazw miejsc. Imiona osób pojawiają się bardzo rzadko tylko w tytułach. Myślę więc, że statystyki potwierdzają to, czym właśnie się z wami podzieliłem.

A teraz przejdę do punktu czwartego. Będziemy pracować po swojemu. Miejmy nadzieję, że zaczniemy działać trochę szybciej, ale bez zawodów zawodowych i indywidualnych. W Księdze Przysłów nie ma powołań poszczególnych osób.

Abraham jest nazwany w Księdze Rodzaju 12:1: „Pan rzekł do Abrahama: Wyjdź ze swojej ziemi, swego ludu i domu swego ojca do kraju, który ci wskażę”. Ziemia jest

dla Abrahama naprawdę wielką sprawą. Powiedziano mu, aby opuścił Ur i udał się do ziemi obiecanej.

Mojżesz w Księdze Wyjścia 3:9 wersecie 10. Więc teraz idź, wysyłam, a właściwie rozdział 3:9 i 10. Więc teraz wysyłam cię do faraona, aby wyprowadził mój lud, Izraelitów, z Egiptu. I tak Mojżesz został wysłany do faraona, znowu faraonie, ani słowa o faraonie ani o jakimkolwiek faraonie w Księdze Przysłów. A Mojżesz jest nazywany wezwaniem Mojżesza z płonącego krzewu w Księdze Wyjścia 3.

Gedeon jest powołany w Sędziów 6, kiedy anioł Pan ukazał się Gideonowi i powiedział: Pan jest z tobą, potężny wojowniku. W międzyczasie Gideon ukrył się w tej małej tłoczni. Powiedział, że nie czuje się potężnym wojownikiem. Mówi: Boże, przyjdź. Co to jest? Robisz ze mnie potężnego wojownika. Ukrywam się tutaj przed tymi ludźmi, Madianitami i tak dalej. A potem Bóg powołuje Gedeona, a on staje się wielkim przywódcą.

Samuelu, czy pamiętasz małego chłopca Samuela? Jest w domu Eliego. Podlega kapłanowi Heliemu i Pan mówi: Samuelu, Samuelu. A chłopczyk wybiegł i powiedział: Eli, czego chcesz? Eli mówi, wracaj do łóżka, dzieciaku. A potem znowu to samo, Samuelu, Samuelu. Bóg mówi: Samuel spotyka Heliiego. Eli, czego chciałeś? Eli mówi: idź. Wreszcie za trzecim razem Eli dochodzi do wniosku i mówi: Człowieku, Bóg musi coś z tobą robić, człowieku. Kiedy więc przychodzi Bóg i mówi: Samuelu, Samuelu, ty mówisz: oto jestem. I tak Samuelu, Samuelu. Wtedy Samuel mówi: mów, bo twój sługa słucha. Odegraj jego słowa. Szema oznacza słuchać w jego imieniu. I tak Samuel zostaje wezwany przez Boga do nocnej wizji Heliiego i tego, że synowie Heliiego i tak zostaną zabici. Odtąd to trwa.

Szawel, tak się nazywa Szawel. Wyruszył na polowanie na ośła swojego ojca. Przychodzi do Samuela, a Samuel namaszcza Saula i wzywa Saula, mówiąc: „Chodź, pójdźmy do Gilgal i tam odnowimy władzę królewską”. Saul, 1 Samuela 11:14 i 15. Zatem cały lud udał się do Gilgal i ustanowił Saula królem w obecności Pana. Takie jest więc wezwanie Saula.

Dawidzie, pamiętasz powołanie Dawida na króla oraz 1 Samuela 16:6 i następne. A potem przybyli, Samuel zobaczył Eliaba i pomyślał: Z pewnością namaszczenie Pańskie stoi przed Panem. I rzekł Pan do Samuela: Nie zważaj na jego wygląd i wzrost, bo go odrzuciłem. Pan nie patrzy na to, na co patrzą ludzie. Ludzie patrzą na wygląd zewnętrzny, ale Pan patrzy na serce. Wtedy Pan powiedział: wstań, wstań. A chwilę później mówi: Wstań i namaść go. To jest ten, który odnosi się do Dawida. Wziął więc Samuel róg z oliwą i namaścił go w obecności jego braci. I od tego dnia duch Pański z całą mocą zstąpił na Dawida. Samuel udał się do Rama. Zwróć uwagę na nazwę miejscowości i Samuela. Więc wszystkie te imiona, nic z tych rzeczy, żadnych imion w Księdze Przysłów.

Dawid jest wspomniany tylko w tym jednym tytule, a Samuel w ogóle nie jest wspomniany w Ramie, oczywiście nie jest wspomniany. I tak, we wszystkich tych sprawach, przedmowa jest inna.

Salomon otrzymuje wezwanie w Gibeonie. I tak wyszedł, a Pan ukazał się Salomonowi w nocy we śnie. I Bóg go poprosił: Proś o wszystko, co chcesz, abym ci dał. Dlatego daj swojemu słudze rozeznające serce, aby rządził tym ludem i odróżniał dobro od zła.

Salomon prosi więc o mądrość. I Bóg mówi: wiesz, jestem z tego zadowolony. Dam ci długie życie i bogactwa, bo o to nie prosiłeś.

I tak ci je oddam. Tak więc Salomon jest nazywany w 1 Królów 3, ale znowu w Księdze Przysłów nie ma wzmianki o tym powołaniu.

Izajasz 6, nad nim byli serafini, każdy z sześcioma skrzydłami i dwoma skrzydłami. Zakryli twarze, dwa skrzydła, zakryli stopy, jakkolwiek chcecie to zinterpretować. A we dwóch lecieli i wołali jeden do drugiego: Święty, Święty, Święty jest Pan, Pan wszechmogący. Cała ziemia jest pełna Jego chwały. Potem usłyszałem głos Pana, który mówił: OK, wszyscy byli zachwyceni tą niebiańską wizją. I wtedy nagle Pan mówi: kogo mam posłać i kto po nas pójdzie? I Izajasz mówi: Oto jestem, poślij mnie. Co za wezwanie, co za wezwanie.

Nazywa się Jeremiasz. Jeremiasz 1:4 do 6. „Doszło do mnie słowo Pana, mówiąc: Zanim cię ukształtowałem w łonie matki, znałem cię. Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię. Co to mówi o powstaniu w łonie matki? „Zanim się urodziłeś, poświęciłem cię. Wyznaczyłem cię na proroka dla narodów”. Więc ten biedak nie miał szans. Jeszcze zanim się urodził, Bóg mówi: Znałem cię, człowieku. I wiedziałem, że będziesz prorokiem dla narodów. „Ach, suwerenny Panie – mówi – nie umiem mówić. Jestem za młoda.” Tak, ale Bóg włożył swoje słowa w twoje usta. Będą palić cię w ustach jak ogień, będziesz mówić i zostaniesz pobity. Ale tak czy inaczej, to inna historia.

Jonasz, Jonasz jest nazwany w pierwszym rozdziale Jonasza, słowo Pana doszło do Jonasza. „Idźcie do wielkiego miasta Niniwa i głoscie przeciwko niemu, przeciwko jego niegodziwości. Wyłoniła się przede mną jego niegodziwość”. I tak Jonasz zostaje powołany, aby głosić w Niniwie. Oczywiście ucieka i ląduje w brzuchu ryby, aż w końcu trafia do Niniwy. To się tam dzieje. Oto jeden od Amosa.

Wezwany zostaje Amos i opowiada o tym, ponieważ spotyka się z krytyką ze strony króla. Amos odpowiedział królowi Amazjaszowi: Nie byłem ani prorokiem, ani synem proroka, ale byłem pasterzem. Mówi: Nie byłem płatnym prorokiem. Nie postawiono mnie w takiej sytuacji, żeby zarabiać pieniądze i tym podobne. Byłem pasterzem i opiekowałem się także sykomorami figowymi. Ale Pan zabrał mnie od pasania trzody

i powiedział do mnie: Idź prorokuj mojemu ludowi, Izraelowi. Teraz więc słuchaj słowa Pana. A potem rusza za nim. Tak czy inaczej, oto wezwanie Amosa.

W Księdze Przysłów nie ma powołania zawodowego. I tutaj mamy wiele głównych postaci w Izraelu. W Księdze Przysłów nie ma żadnego powołania. Przysłowia różnią się od reszty Tanachu, Starego Testamentu.

Oto jeden, który jest właściwie szokujący. Jakie było jedno z jego największych osiągnięć Salomona? Budowa świątyni. Dawid, jego ojciec nie mógł zbudować świątyni, ponieważ był człowiekiem krwi. Salomon lub Szlomo, Szlomo buduje świątynię. To człowiek Shalom.

To człowiek pokoju. I tak może zbudować świątynię. David zaoszczędził mnóstwo pieniędzy.

Zatem Salomon, kiedy to robi, będzie miał dużo bogactwa, które zapewnił mu już jego ojciec Dawid, ale musiał zarządzać tym projektem. GK Beale ma wspaniałą książkę „Świątynia i misja Kościoła, biblijna teologia miejsca zamieszkania Boga” autorstwa GK Beale. Dobra księga o świątyni, przybytku, mieszkaniu Boga mieszkającego ze swoim ludem.

Przybytek ma w Księdze Wyjścia obszerne sekcje opisujące Przybytek, sposób jego budowy, a następnie sposób jego budowy. Księga Wyjścia, rozdziały 25 do w zasadzie 40, na pustyni Synaj, jak zburzyli Przybytek, a potem go odbudowali. Lewici będą go nosić, a kapłani go konsekrują.

Później, gdy weszli do ziemi obiecanej, przybytek został przeniesiony do Szilo. I przez lata miało to miejsce w Szilo. Pamiętacie Heliego, Chofniego i Pinechasa w Szilo.

A później Dawid, gdy arka wyszła i została zdobyta przez Filistynów. Dawid sprowadzi Arkę z powrotem do Jerozolimy, swojego miasta, miasta Dawida, ponieważ ją zdobył. Następnie Dawid przygotowuje się do budowy świątyni.

Zatem Salomon, Dawid nie mógł tego zbudować. Salomon rzeczywiście buduje świątynię. To największe osiągnięcie w jego życiu.

1 Król. 8 i 9 pięknie to opisują. 1 Król. 8 i 9, Salomon buduje świątynię. Zatem świątynia jest ogromnym tematem Pisma Świętego.

Świątynia została zniszczona przez Babilończyków w latach 586, 587. Babilończycy i Nabuchodonozor przybywają i zrównają z ziemią. I to właśnie zniszczenie świątyni naprawdę zrujnowało wiele rzeczy Izraelitów.

Apokaliptycznie, w rozdziałach Ezechiela od 40 do 48 pojawia się wzmianka o tej apokaliptycznej świątyni czasów ostatecznych, podobnie jak Księga Objawienia. Co ciekawe, w Nowym Testamencie w Objawieniu 21 i 22, Nowa Jerozolima zstępuje z nieba i nie ma tam świątyni. Zatem mamy do czynienia z poważnym przejściem.

Mój dobry przyjaciel David Mathewson napisał obszernie o Apokalipsie 21 i 22. I następuje przejście. Jezus mówi: zniszczcie tę świątynię, Jego ciało, a Ja w trzy dni je wskrzeszę. I wtedy staje się Kościół. Zatem są tam pewne przejścia. Ale tak czy inaczej, po prostu przeczytaj kilka wersetów na ten temat i znaczenie świątyni.

Psalms 5:7: „Ale ja dzięki twojej wielkiej miłości przyszedłem do twojego domu”. Wiele Psalmów skupia się na przyjsciu do domu Pana. „W czci kłaniam się Twojej świętej świątyni”.

Głównym tematem Psalmu są Pieśni Syjonu. Psalm 122:1: „Weseliłem się wraz z tymi, którzy mi mówili: Pójdziemy do domu Pańskiego. Nasze stopy stoją w twoich bramach, Jerozalem”.

Przygotowując się do tego, pewnego dnia zmywałem naczynia. I patrzę w górę, a moja żona kupiła tę ormiańską plakietkę, która została zrobiona, gdy byliśmy w Jerozolimie. Mieszkaliśmy w Jerozolimie w latach siedemdziesiątych, a nie siedemdziesiątych naszej ery, ale w każdym razie było to dawno temu. I mamy to, jest napisane po hebrajsku: „Jeśli zapomnę o Tobie, Jerozalem, obym zapomniał o mojej prawicy”. Dobra. I tak Jerozolima jest bardzo ważna w Księdze Psalmów, naprawdę tam się skupia.

Izajasz 40:28, Izajasz mówi do Cyrusa: „ Kto mówi do Cyrusa, ten jest moim pasterzem, Bóg rozmawia z królem Cyrusem, Persem, i wykona wszystko, co mi się podoba. Powie Jerozolimie: Niech zostanie odbudowana, a świątyni – niech zostanie założony jej fundament. I tak Cyrus będzie sponsorem, Ezra odbuduje drugą świątynię i tak dalej.

To ciekawe, ponieważ odbudowują drugą świątynię. Teraz Salomon buduje, najpierw jest to przybytek, jest w namiocie. A potem w zasadzie Salomon buduje świątynię. Świątynia trwała kilkaset lat i została zniszczona przez Babilończyków. Jadą do Babilonu na 70 lat, kiedy wracają z Ezdraszem, Nehemiaszem i tymi ludźmi, odbudowują świątynię. Jednak w porównaniu ze świątynią wspaniałą świątynią Salomona, niektórzy ludzie ją pamiętają, ale wielu starszych kapłanów i lewitów oraz głów ich rodzin, którzy widzieli poprzednią świątynię, głośno płakało, gdy zobaczyli, że fundamenty tej świątyni są leżały, podczas gdy wielu innych krzyczało z radości. Zatem młodszy ludzie mówili: „No cóż, właśnie położyliśmy fundamenty pod świątynię i wszyscy są podekscytowani”. A niektórzy starsi ludzie spojrzeli na to i powiedzieli: „Człowieku, to nic w porównaniu z tym, co miał Salomon”. I w końcu Jezus przyjdzie do tej drugiej świątyni.

Teraz Herod, oczywiście, Herod przed czasami Chrystusa spędzi lata na odbudowie i uczynieniu drugiej świątyni wspaniałą. I Jezus wejdzie do tego rodzaju budowli Heroda, ale będzie to druga świątynia. Tak więc starsi żydowscy nadal budowali i prosperowali, głosząc proroka Aggeusza i Zachariasza, potomka Iddu .

Skończyli budowę świątyni zgodnie z przykazaniem Boga Izraela, wyznaniem Cyrusa, Dariusza, Artakserksesa i królów perskich. Znowu Cyrus, Dariusz, Artakserkses, królowie Persji. W Księdze Przysłów w ogóle nie ma żadnej wzmianki o tym rodzaju imion.

Nie ma żadnej wzmianki o świątyni. Nie ma wzmianki o największym osiągnięciu Salomona. Przysłowia są inne.

Instytucje. To jest numer sześć. W Księdze Przysłów nie ma wzmianki o instytucjach . A co z kapłanami, prorokami i osobistościami sędziowskimi? Kapłani i prorocy są wspomniani w całym Piśmie Świętym, a w Księdze Przysłów nie ma ani jednego słowa. Skupiamy się na królach, a o królach wspomina się z imienia gdzie indziej. W Księdze Przysłów mowa jest o królach.

Przysłów 1:1 Salomon, syn Dawida. Przysłów 10:1. To są Przysłowia Salomona.

Przysłów 25:1. To wszystko są tytuły.

To są Przysłowia Salomona. Skopiowali je ludzie Ezechiasza. Wspomniano więc o królach i o królu Lemuelu, matce nauczającej króla Lemuela.

Ale chociaż to wszystko są tytuły, jeśli rzeczywiście opisuje różne rzeczy i mówi o królach i Przysłach, żaden z nich nie jest wspomniany z imienia. Nie wspomniano o żadnych ich osiągnięciach ani problemach. W Księdze Przysłów nigdy nie znajdziesz Achaba ani Izebel.

Zamiast tego nie ma wzmianki o księżach. Zaczniemy od tego. W Księdze Rodzaju wspomina się, że Melchizedek, król Salem, został wyniesiony chleb i wino. Był kapłanem Boga Najwyższego. Był księdzem. Był to kapłan i król, Melchizedek, taka tajemnicza postać z Księgi Rodzaju 14:18.

Aaron, Księga Kapłańska 1:7, synowie Aarona, kapłan, który rozpałił ogień na ołtarzu i ułożył drwa na ogniu. Jozuego 21:13. A więc potomkowie Aarona, kapłana. Zatem Aaron jest kapłanem. W Księdze Przysłów nie ma wzmianki o kapłanach. Zero. Nie ma wzmianek o księżach. Psalm 99:6: „Mojżesz i Aaron byli wśród jego kapłanów”. Tutaj Mojżesz jest klasyfikowany jako kapłan. Oczywiście, on także został zakwalifikowany jako prorok. Samuel był jednym z tych, którzy wzywali jego imienia. Wołali Pana, a On im odpowiedział. Eliezer, syn Aarona, który przejął władzę po Aaronie, Liczb 3:32. „A naczelnym wodzem Lewitów był kapłan Eliezer, syn Aarona”.

Abiatar, Dawid będzie miał tego kumpla-kapłana w 1 Samuela 23:9. Gdy Dawid dowiedział się, że Saul spiskuje przeciwko niemu, rzekł do kapłana Abiatar, aby przyniósł efod. Dawid będzie się naradzał z Panem przez ten efod, który nosi kapłan. To trochę jak kamizelka i takie tam. Zatem Abiatar, kapłan, Dawid został tam podłączony. Jeremiasz, Jeremiasz 1.1, słowa Jeremiasza, syna Chilciasza, jednego z kapłanów Anatota na terytorium Beniamina.

A więc wzmianka o księżach, wszyscy oni są nazywani kapłanami. Aaron, Eliezer, Chilciasz, Melchizedek – ci, którzy są zwani, Abiatar, Ahimelech – ci, którzy są zwani kapłanami. Ich nazwy znajdują się w Starym Testamencie.

Żaden z nich nie jest wymieniony, ani kapłani nie są wymienieni w Księdze Przysłów. Często mówi się po prostu ogólnie o księżach. Księga Wyjścia 19:6 to piękny werset. Mówi: „Będziecie dla mnie królestwem kapłanów. Wy, Żydzi, wyjdźcie teraz z Egiptu, uczynię z was królestwo kapłanów i naród święty. To są słowa, które masz powiedzieć Izraelitom. ”

Kapłańska 22:15, kapłanom nie wolno bezcześcić świętych ofiar składanych Panu przez Izraelitów. Kapłani mają sprawować nadzór nad kultem i praktykami składania ofiar oraz świętami. Powtórzę jeszcze raz: ofiara jest dziełem kapłańskim.

W Księdze Przysłów nie ma żadnej wzmianki o kapłanach z tym utożsamianych. Kiedy więc lud rozbił obóz, aby przekroczyć Jordan, kapłani niosący Arkę Przymierza wyprzedzili ich. Zatem, jak już wspomnieliśmy, kapłani niosą Arkę, gdy przeprawiają się przez rzekę Jordan. Gdy kapłani podchodzą, ich stopy dochodzą do rzeki Jordan, a rzeka Jordan wysycha i zostaje odcięta od góry.

1 Samuela 22:18, wtedy król rozkazał Doegowi, odwróć się i pobij kapłanów. Więc Doeg odwrócił się i powalił ich. Zatem w tym miejscu Saul i jego nienawiść do Dawida w zasadzie doprowadziły do zabicia kapłanów Nob przez Doega Edomitę. Edomici nie martwią się zabijaniem Żydów. Robią to dość często w Piśmie Świętym, a Doeg zabija kapłanów Noba na polecenie Saula.

2 Samuela 19:11 Król Dawid wysłał wiadomość do kapłanów Cadoka i Abiatar. Zatem Sadok i Abiatar byli kapłanami na wzór Dawida i on w ten sposób wysłał wiadomości.

Ezdrasza 2:70 W swoich miastach osiedlili się kapłani i Lewici, muzycy, odźwierni i służba świątynna.

W Księdze Przysłów ani razu nie wspomniano o kapłanach i Lewitach.

Jeremiasza 2:8: „Kapłani nie pytali: gdzie jest Pan? Ci, którzy zajmują się prawem, nie znają mnie. Ci, którzy zajmują się prawem, kapłani, nie znają mnie”. Kapłani nie

pytali: gdzie jest Pan? Dlatego Jeremiasz ich potępia. Teraz Jeremiasz jest powiązany z kapłanami Anatot. Potępia także księży.

W Księdze Przysłów ani razu nie wspomniano o kapłanach. Przysłowia są inne.

A co z prorokami? Prorocy imieni i bezimienni, zwani prorocy. Aaron był właściwie prorokiem Mojżesza. Wj 7,1: „Wtedy rzekł Pan do Mojżesza: Patrz, uczyniłem cię podobnym Bogu do faraona, a twój brat Aaron będzie twoim prorokiem”. Tak jak Bóg przemawia do proroka, a prorok do króla.

Zatem teraz Mojżesz będzie jak Bóg. On będzie rozmawiał z Aaronem, a Aaron będzie rozmawiał z faraonem. Aaron jest więc jak prorok w tym sensie, że Aaron przekazuje wiadomość od Mojżesza królowi faraonowi.

I taki był układ. Zatem Aaron będzie twoim prorokiem. Mojżesz powiedział, że nie może mówić. I Bóg mówi: Aaron potrafi całkiem nieźle mówić. Pozwólmy mu to zrobić. On jest twoim prorokiem.

Miriam, Wyjścia 15:20. Tutaj macie kobietę zwaną prorokiem. „Wtedy prorokini Miriam, siostra Aarona, wzięła do ręki bęben” i śpiewa pieśń Miriam, faktycznie zapisując tam część Pisma Świętego w Księdze Wyjścia 15.

Sędziów 4:4. „A Deborah, prorok i żona Lappidota, przewodziła wówczas Izraelowi.” Zatem tutaj Deborah, inna kobieta, ona jest prorokiem. Chulda był kolejnym prorokiem, który pojawił się później w czasach Izajasza.

Były więc kobiety-proroczki, które głosiły słowo Boże. To jest w Starym Testamencie i daliśmy wam tam kilka odniesień.

1 Samuela 10:11, kiedy wszyscy, którzy go wcześniej znali, widzieli go prorokującego z prorokami, na Saula zstąpił duch Boży i w pewnym sensie wpadł w panikę. Pytają się nawzajem, co się stało z synem Kisza, Saulem? „Czy Saul jest wśród proroków?” To staje się prawie jak przysłowie: „Czy Saul jest wśród proroków?” Ponieważ miał on relację z Duchem, toczą się różne dyskusje na ten temat. 2 Samuela 7:2: „Powiedział prorokowi Natanowi: Oto ja mieszkam w domu cedrowym, a Arka Boża w namiocie”. Dawid mówi, że chcę zbudować Bogu dom. Chcę zbudować świątynię. Chcę zbudować dom dla Boga. I nazywa Natana prorokiem. Mówi: „Hej, Nathan, czy wszystko w porządku?” Mam zamiar zbudować Bogu dom. Nathan mówi: „Hej, śmiało”. I pojawia się Bóg. Nathan, nie kazałem ci tak mówić. David nie będzie mi budował domu. A potem Bóg to odwraca. To jest w, tak, 2 Samuela 7. To jest przymierze Dawida. Bóg mówi: Natanie, Dawid nie zbuduje mi domu, który będzie świątynią. Zbuduję mu dom, który będzie dynastią. Zbuduję mu dom będący dynastią, a potomkowie Dawida będą panować nad Izraelem na zawsze. I to jest

przymierze Dawida, obietnica Dawida. I dlatego Jezus jest z rodu Dawida, będzie panował nad Izraelem na wieki.

1 Król. 1:34, tam kapłan Sadok i prorok Natan namaszcza Salomona na króla nad Izraelem. Kiedy więc Salomon przybył, doszło do konfliktu z bratem Adoniasza. Kapłan Sadok i prorok Natan namaszcza Salomona. A potem włożył królewskiego osła Dawida, pomaszerował do miasta i wszyscy mówią: „brawo dla króla”. A potem Adoniasz, on ma pewne problemy. W każdym razie, 1 Królewska 18:36, w czasie ofiary prorok Eliaz wystąpił naprzód i modlił się, Pan, Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba, lub, przepraszam, Bóg Abrahama, Izaaka i Izraela. Niech dzisiaj będzie wiadome, że Ty jesteś Bogiem Izraela, a ja jestem Twoim sługą i że to wszystko uczyniłem na Twój rozkaz. Zatem Eliaz jest jednym z największych proroków Starego Testamentu. I rzeczywiście Jan Chrzciciel przyjdzie w duchu i mocy Eliasza.

A na końcu księgi Starego Testamentu, myślę, że u Malachiasza jest napisane, że oczekują przyścia Eliasza, zanim przyjdzie wielki Mesjasz. I tak Jan Chrzciciel wypełni tę rolę wraz z Eliazem. Tak czy inaczej, wiele rzeczy dzieje się tam z Elijahem.

2 Król. 9, masz Elizeusza, który podąża za Eliazem. Prorok Elizeusz przywołał człowieka ze zgromadzenia proroków i powiedział mu, a Elizeusz powiedział mu, co ma zrobić.

2 Królów 19:2: „Wysłał zarządcę pałacu Szew, innego sekretarza i czołowych kapłanów, wszystkich ubranych w wory, do proroka Izajasza, syna Amosa. I tak o Izajaszu wspominają księgi historyczne. Ezdrasz, rozdział piąty, werset pierwszy, teraz prorok Aggeusz, prorok Zachariasz, potomek Edu, prorokował Żydom w Judzie i Jerozolimie. Zwróć uwagę na proroka Aggeusza, proroka Zachariasza, a to jest Ezdrasz w części historycznej wspominającej tych dwóch proroków. W Księdze Przysłów nie ma proroków, zero.

Jeremiasz 20:2, prorok Jeremiasz, cóż, kazał pobić proroka Jeremiasza i zakuć dyby w górnej bramie Beniamina w świątyni Pańskiej. Tak więc Jeremiasz dostaje od niego smołę w rozdziale 20. W rozdziale 22 narzeka, mówi: Boże, za każdym razem, gdy wypowiadam Twoje słowo, jestem bity. Nie podoba mi się to. Tak czy inaczej, Jeremiaszu, rozumiesz, o co tu chodzi. To ciekawa książka, bardzo ciekawa książka. Gary Yates wygłosił 30 wykładów na temat Księgi Jeremiasza. Jeśli jesteś zainteresowany, są one dostępne na YouTube, a także bezpłatnie dostępne na biblicalelearning.org. Jeremiasz 29:29, natomiast kapłan Sofoniasz przeczytał list do proroka Jeremiasza. Oto Jeremiasz nazwany prorokiem.

A zatem są to wszyscy zwani prorocy: Izajasz, Jeremiasz, różni prorocy i Ozeasz. Wszyscy ci prorocy mają imiona. Teraz są też bezimienni prorocy. W tym miejscu odnosi się to po prostu ogólnie do proroka. Powtózonego Prawa 13:2 to słynny werset. „A jeśli wydarzy się wypowiedziany znak lub cud, to znaczy, jeśli prorok

przepowie prorocstwo i faktycznie się to stanie, a prorok i cytowany prorok” – tak naprawdę, słowo „prorok” mówi: „pójdźmy za innymi bogami, bogami, których macie nieznane i oddajmy im pokłon”. Więc wiesz, ten facet jest fałszywym prorokiem. Nawet jeśli dokona cudu, jeśli powie: idź za innymi bogami, jest fałszywym prorokiem. Powtózonego Prawa 13.2.

1 Samuela 9:9 to kolejny znany fragment. Dawniej w Izraelu, 1 Samuela 9,9, jeśli ktoś szedł zapytać Boga, mówił: chodź, pójdźmy do widzącego, roeh , ponieważ dzisiejszych nevi'im , dzisiejszego proroka zwykło nazywać widzącym . Innymi słowy, ten fragment faktycznie opisuje zmianę języka pomiędzy, jak zwykliśmy nazywać tych gości, widzącymi. Teraz nazywamy widzącego lub roeh , widzi, ma wizje. Teraz nazywamy ich prorokami i nevi'imami . W każdym razie opisuje to językowe przejście od widzącego do proroka w 1 Samuela 9:9.

W Księdze Przysłów nie ma żadnej wzmianki o widzącym czy proroku.

2 Królów 17:13, Pan ostrzegał Izraela i Judę przez wszystkich swoich proroków i widzących, zawróćcie ze swoich złych dróg, przestrzegajcie moich przykazań i dekretów zgodnie z całym prawem, które nakazałem przestrzegać waszym przodkom i które wam przekazałem przez moje sługi, proroków.

Teraz jest to slogan. Jest facet o imieniu Young, który pracował w Westminster Seminary. Teraz już nie żyje, ale napisał książkę *Moi słudzy, prorocy*, to była jego książka, jest to doskonała książka o prorokach.

Moi słudzy, prorocy, 2 Król. 17:13. Jeremiasza 23:39, jeśli prorok, kapłan lub ktokolwiek inny będzie twierdził, że jest to przesłanie Pana, ukarzę ich w ich domu. Dlatego Jeremiasz wspomina o prorokach i kapłanach. Jeremiasz 29:19, bo nie usłuchali moich słów – wyrocznia Pana. Słowa, które wielokrotnie do nich wysyłałem przez moje sługi, proroków, przez moje sługi, proroków, a wy , wygnańcy, również nie słuchaliście, wyrocznia Pana. Zatem, mówi Bóg, ostrzegałem cię wielokrotnie. Wysłałem moje sługi, proroków. Co zrobiłeś? Pobiłeś Jeremiasza.

Umieściłeś go w szambie na trzy dni. Było całkiem źle. Zachariasza 1:6, ale moje słowa i moje wyroki, które wydałem moim sługom, prorokom, nie dosięgły waszych przodków. To jest, setki lat później, moi słudzy, prorocy są nadal używani.

W Księdze Przysłów nie ma żadnej wzmianki o prorokach. Przysłowia są inne.

Teraz jest kolejny. Numer siedem: nie ma „tak mówi Pan”, Kohol amar Jahwe. W Księdze Przysłów nie ma słowa „tak mówi Pan”. W Księdze Przysłów nie ma boskich snów – nie ma boskich snów. W Księdze Przysłów nie ma słowa „tak mówi Pan”.

Sny, sny zdarzały się w Starym Testamencie. Abimelechu, pamiętaj, co miał powiedzieć Abraham, przychodzi do Abimelecha Filistyna i mówi: Sara jest moją siostrą. Nie chciał zostać zraniony. Mówi, że Sarah jest moją siostrą. Wtedy Abimelech powiedział: „Hej, wezmę Sarę do mojego haremu”. To król Filistynów, Abimelech, w rozdziale 12, myślę o Księdze Rodzaju. A w każdym razie Bóg przychodzi do Abimelecha we śnie i mówi: Trzymaj ręce z daleka od tej kobiety. Dotkniesz jej, jesteś trupem. I wtedy wychodzi Abimelech i pyta: Abrahamie, co to jest? Wiesz, mam ten sen od Boga, który mi mówi, że ona jest twoją żoną. I tak Bóg w zasadzie ostrzegł Abimelecha poprzez sen.

Daniel oczywiście ma marzenia.

Drabina Jakuba , na której Jakub kłania się i ucieka przed swoim bratem Ezawem. Oszukał swego ojca Izaaka, a potem musi uciekać, bo Ezaw próbuje go zabić, zamierza go zabić. Ucieka więc do Betel, domu Bożego. Kładzie się na skale i śni mu się ten sen, w którym drabina prowadzi do nieba, czy jakkolwiek sobie to wyobrażacie, i aniołowie schodzący po niej w górę i w dół. A to jest w Betel, w domu Bożym, w miejscu Betel. A zatem to jego marzenie, że ma swoje marzenie. A potem po latach wraca na to miejsce i wraca do Betel, gdzie miał ten pierwotny sen, drabinę Jakuba, jak ją nazywamy.

Józefa, oczywiście, znanego ze snów, w których jego brat i bracia kłaniają mu się. Następnie faraon w rozdziale 41, wersecie 15 powiedział do Józefa: Miałem sen, którego nikt nie może wyjaśnić, ale słyszałem, jak mówiono o tobie, że możesz usłyszeć sen i go objaśnić. Zatem Józef interpretuje sen faraona. Miał siedem tłustych krów i siedem chudych krów. Grube krowy symbolizują czasy dostatku, a chude krowy – głód. Dlatego musimy to zrobić, będziecie mieli dobre lata w dostatku. Musimy zgromadzić rzeczy. Tak więc, kiedy nadchodzi głód i rzeczywiście, głód trwa siedem lat obfitości, siedem lat głodu, Józef to rozmyśla, śni i Józef interpretuje sny.

Daniel jest trochę podobny do Józefa. Jest cała sprawa, ale interesujące porównanie pomiędzy Józefem i Danielem. Daniel żyje w czasach Babilonu. Dzieje się to setki i setki lat później. I Danielu, Arioch zabrał natychmiast Daniela do króla i powiedział: Wśród wygnańców z Judy znalazłem człowieka, który może powiedzieć królowi, co oznaczają jego sny. I tak Daniel idzie do króla i mówi: Hej , stary, to właśnie miał król, to właśnie oznaczał twój sen. I wyjaśnia sen. Daniel wyjaśniał sny. Józef wyjaśniał sny.

W wypowiedzi Mojżesza z Liczb 12:6 Bóg mówi: „posłuchajcie moich słów. Kiedy prorok jest wśród was, Ja, Pan, objawiam się im w wizjach. Rozmawiam z nimi w snach.” W jaki sposób Bóg przemawiał do swoich proroków? Rozmawia z nimi. Ukazuję się mu w wizjach. Kiedy ktoś nie śpi i ma wizję, gdy nie śpi, jest to Saul.

Czy pamiętacie Saula z Tarsu, kiedy został powalony i zobaczył wiadomość od Jezusa? To wizja, kiedy on nie śpi, i sny, kiedy oni śpią. A to dzieje się w snach. Bóg mówi, że

mam wizje i sny z moim prorokiem, ale nie w ten sposób pracuję z Mojżeszem. Z Mojżeszem rozmawiam z nim twarzą w twarz. I tylko zwrócę uwagę na to, że Mojżesz miał naprawdę wyjątkową relację z Bogiem. Liczb 12:6, w tym momencie jest pewien konflikt z Miriam. Nie róbmy tego.

Powtórzonego Prawa 13:1, jeśli pojawi się wśród was prorok lub przepowiadający sny i zwiastuje znak lub cud, to prorok mający znak lub cud. 1 Samuela 28:6, pytał Pana, ale Pan nie odpowiedział mu przez sny ani przez Urim. Urim był częścią sakiewki na klatkę piersiową. Nie wchodźmy w to. Ale Urim i skonsultuj się z Urim, a Bóg powie im odpowiedzi. Tak, nie, lub brak odpowiedzi lub przez proroków. Następnie Saul udaje się do wiedźmy z Endor. I Saul mówi do wiedźmy z Endor, że jutro musimy walczyć z Filistynami. Co się stanie, stary? I nagle przychodzi Samuel i mówi: Saulu, jutro będziesz ze mną. Saul odpowiada, że tak, jutro będę z Samuelem. To wspaniale. Och, Samuel nie żyje. Chyba. Dobra. Cóż, nie poszło to zbyt dobrze Saulowi. Nie powinienem tak żartować. W następnym etapie swojej bitwy z Filistynami umiera, podobnie jak Jonatan, jego syn.

23 rozdział Jeremiasza zawiera potępienie fałszywych proroków. Zaiste, jestem przeciwny tym, którzy prorokują fałszywe sny. Zatem znowu mamy proroctwa i fałszywe sny, które znów się pojawiają.

W Księdze Przysłów nie ma proroczych snów, choć znajdziemy je w całym Starym Testamencie. Przysłowia są inne.

Tak mówi Pan, Kol Amar Jahwe.

Wj 7,17 Tak mówi Pan, po tym poznacie, że Ja jestem Pan. Laską, którą mam w ręku, uderzę wodę Nilu i zamieni się ona w krew. Przez to tak mówi Pan. Wj 10,3 Mojżesz i Aaron udali się do faraona i powiedzieli mu: Tak mówi Pan, mówi Bóg Hebrajczyków. To właśnie mówi Pan.

Powtórzę raz jeszcze: nic z tego nie ma w Księdze Przysłów.

Jozue rozdział 24:2, Jozue powiedział do całego ludu: Tak mówi Pan, mówi Bóg Izraela. I tak Joshua podąży za nim.

1 Samuela 2:27 „Teraz przyszedł mąż Boży do Heliego i powiedział mu: Tak mówi Pan. 2 Samuela 7:5, idź i powiedz mojemu słudze Dawidowi, tak mówi Pan. Czy to ty zbudujesz mi dom? Mówi Nathan.

1 Królów 13:21, wołał do męża Bożego, który przybył z Judy, proroka z Judy. To właśnie mówi Pan. Sprzeciwiliście się słowu Pana i nie zachowaliście rozkazu Pana, Boga waszego, który wam dał.

I tak prorok w zasadzie ogłosił naruszenie przymierza, że król psuje się i postępuje wbrew temu, co nakazał Bóg. Zatem 2 Król. 1:16, powiedział królowi, tak mówi Pan. To dlatego, że w Izraelu nie ma Boga, radzicie się. Wysłałeś posłańców, aby poradziła się Belzebuba, Boga Ekronu, Boga Ekronu, Filistyna, Ekronu. Zatem, prorocy, znowu gwałcicie Słowo Boże. Gonisz za tymi innymi bogami.

Pojawiają się prorocy i ogłaszają blef króla. Izajasz 10:24 Dlatego tak mówi Pan. Mówi Pan Wszechmogący: Ludu mój, który mieszkasz na Syjonie, nie bój się Asyryjczyków.

Mówi nam więc słowa pocieszenia, pocieszenia dla swego ludu. To właśnie mówi Pan. Izajasz 42:5, twórca niebios, który je rozciąga.

To znowu mówi Pan. Jeremiasza 2:5, tak mówi Pan. Jaką winę znaleźli we mnie wasi przodkowie, że tak bardzo się ode mnie oddalili? Podążali za bezwartościowymi bożkami i sami stali się bezwartościowymi.

Dlatego w Księdze Przysłów nie ma snów. Nie ma, tak mówi Pan w Księdze Przysłów, tak jak jest to wszędzie w Starym Testamencie.

Po ósme, to trwa długo, ale przepraszam. Nie ma w tym przypadku teofanii, pojawienia się Boga, aniołów czy aniołów Pańskich, czy też cudów, które często można znaleźć w pozostałej części Starego Testamentu, ale w ogóle nie ma ich w Księdze Przysłów. Zatem Przysłowie jest inne. Teofanie, Księga Rodzaju 19:1, pojawiają się ci dwaj aniołowie. Sara je karmi. Mówi o Izaaku. Śmieje się, a aniołowie wstają i patrzą w dół, w stronę Sodomy. Zmierzają do Sodomy i dwaj aniołowie przybywają do Sodomy wieczorem. Lot siedział w bramie miasta i ich widział. Wstał na ich spotkanie i pokłonił się twarzą do ziemi. Ci dwaj aniołowie, najwyraźniej pojawienie się aniołów lub anioła Pańskiego, i palą Sodomę.

Rodzaju 32:30, dlatego Jakub nazwał tę miejscowość Peniel. Peniel znaczy twarz, Peniel Bóg. Stało się tak, ponieważ widziałem Boga twarzą w twarz, a mimo to ocalałem życie.

Więc mocuje się z tym aniołem w nocy i wtedy uświadamia sobie, że anioł dotyka jego biodra, wypycha je i uświadamia sobie, że zмага się z Bogiem. Dlatego nazywa to miejsce obliczem Boga. A to byłaby kolejna z tych teofanii.

Mojżeszowi i płonącemu krzewowi ukazuje się mu anioł Pański. A gdy Pan to zobaczył, czy był to anioł Pański, czy Pan? Obydwa są tam wymienione. Zobaczył, że poszedł patrzeć, Bóg zawołał go z krzaka: Mojżeszu, Mojżeszu.

I Mojżesz powiedział: Oto jestem. Płonący krzak, Exodus 3. Exodus 13:21, za dnia Pan szedł przed nimi w słupie obłoku, aby ich prowadzić. A w nocy słup ognia oświecał ich, aby mogli podróżować w dzień i w nocy. Tak więc, słup obłoku, Bóg objawia się

Izraelowi i prowadzi go przez pustynię i inne rzeczy, a słup ognia w nocy, aby ich prowadzić. I to są teofanie, pojawienie się Boga. Jest Pismo Święte, ale nie ma żadnego z tych z Księgi Przysłów.

Powtórzonego Prawa 31:15, a Pan ukazał się w namiocie w słupie obłoku. Jest więc przybytek, a w namiocie jest słup obłoku. To pojawienie się Boga.

Nehemiasza 9:12: W dzień prowadziłeś ich słupem obłoku, a w nocy słupem ognia. To jest Nehemiasz tysiące lat później lub wiele, wiele setek lat później, dający im światło na swojej drodze. Psalm 99, werset 7 również podaje, że przemówił do nich ze słupa obłoku. Przestrzegał swoich ustaw i rozporządzeń. Dał je.

1 Królów 8:11, kapłani nie mogli wykonywać. Salomon buduje świątynię, a kiedy ją poświęcili, kapłani nie mogli pełnić swojej posługi, ponieważ obłok na chwałę Pana napełnił świątynię i kapłani nawet nie mogli tam wejść. W 1. Księdze Królewskiej 9,2 i 3 Pan ukazał mu się Salomonowi po raz drugi, tak jak ukazał mu się po raz pierwszy w Gibeonie. I rzekł Pan do niego: Wysłuchałem modlitwę, którą prosiłeś i błagałeś, którą zanosłeś przede mną. I poświęciłem tę świątynię, którą zbudowałeś, umieszczając tam moje imię na zawsze. Moje oczy i moje serce zawsze tam będą. Odnosząc się do tej świątyni, którą zbudował Salomon.

W Księdze Przysłów nigdy nie ma wzmianki o świątyni, o pojawieniu się Boga. Anioły, widzieliśmy anioły, anioła Pańskiego w Księdze Wyjścia 3:2, tam ukazał mu się anioł Pan w płomieniach ognia.

Teraz, kiedy rzeczywiście mówi, jest napisane, że przemówił Pan. Ten anioł Pański często utożsamia się z samym Bogiem. I Mojżesz widział przez krzak, że płonął, lecz nie spłonął.

Oto taki, który jest całkiem zabawny. Liczb 22:23 i osła, dlatego Balaam zostaje wezwany, aby przeklął Izrael. Tak więc Balaam wsiada na swojego małego osła i osioł widzi anioła Pańskiego stojącego na drodze z mieczem w ręku i skręca z drogi na polu, a Abraham go bije lub Balaam go bije, aby go zdobyć z powrotem na drogę. Zatem osioł widzi to, czego nie widzi widzący Balaam, który był prorokiem. Osioł widzi to, czego nie widzi widzący. Zatem Balaam nie widzi anioła Pańskiego, widzi to osioł. A wtedy osioł powie: „Hej, stary, po co mnie bijesz te trzy razy?”. Osioł będzie naprawdę zadziorny w stosunku do Balaama. Balaam mówi, że gdybym miał miecz, zabiłbym cię teraz. A anioł stoi tuż przed nim, ma miecz i mówi: Och, Balaamie, brakuje ci miecza? To tak, jakby twój osioł miał rację. Miał więcej rozsądku niż ty, Balaam. Lepiej mów słowo Boże. Lepiej nie gonić za pieniędzmi. Lepiej mów prawdę, a nie będziesz przeklinał Izraela. Będziesz ich błogosławił. Ale Balaam wymyślił inne rozwiązanie.

To taki Judasz ze Starego Testamentu. W każdym razie pojawia się anioł Pański, o którym często wspomina się w Starym Testamencie. W Księdze Przysłów w ogóle nie ma o tym wzmianki.

Nawet w Psalmie 34:7 anioł Pański obozuje wokół tych, którzy się go boją, i ich wybawia. Zachariasza 3:1, potem pokazał mi Jozuego, arcykapłana, stojącego przed aniołem Pańskim i szatana stojącego po jego prawicy, aby go oskarżać.

W Księdze Przysłów nie ma teofanii, nie ma aniołów, nie ma aniołów Pańskich.

Cuda, Sodoma i Gomora, wyjście z Egiptu i plagi, plagi w Egipcie, Nil zamieniający się w krew, wszystko, co się tam wydarzyło, śmierć pierworodnych i obchody Paschy, przeprawa przez Morze Czerwone i Wyjścia rozdział 6 do 15. Wiele cudów, manna, rozdział 16, Bóg spuszczaający mannę z nieba i jedli chleb aniołów na pustyni, manna i woda ze skały w Księdze Wyjścia 17. Mojżesz uderza w skałę i woda wypływa i bum, ludzie dostali wodę na środku pustyni.

I rozstąpiła się rzeka Jordan, Jozue 4, i rzeka Jordan przestała opadać. Kapłani przechodzą po suchej ziemi. To są mury Jerycha po przekroczeniu rzeki Jordan. Przez jakiś czas spędzają czas w Gilgal. Bóg ich poucza, a potem musieli zostać obrzezani, ponieważ nie zostali obrzezani. Udają się więc do Gilgal, robią te rzeczy, a potem chodzą po Jerychu raz dziennie i siedem razy siódmego dnia.

Swoją drogą, siedem razy dookoła miast, to mówi wam, jak duże jest miasto Jerycho. To nie jest takie duże. I tak obchodzą go siedem razy dookoła, dmuchają w trąby, bum, runą mury.

Wyciągają Rachab, nierządnicę z rodziną. Mury Jerycha, Jozuego 6; słońce się zatrzymało, Jozue 10. Tak więc słońce się zatrzymało, a księżyc zatrzymał się aż do narodu Enza, który stał się wówczas nieprzyjacielem, jak jest napisane w księdze Jaszera. Słońce stało nieruchomo, od tamtej pory nie było takiego dnia. Bóg wysłuchał głosu człowieka. Jozuego 10,

Eliasa na Górze Karmel. Zatem Eliaz przywołał wszystkich proroków Baala na górę Karmel i powiedział: Bóg, który odpowiada ogniem, to Ten, który jest Bogiem i tak dalej. Tak więc prorocy Baala tańczą i tak dalej. A Elijah właściwie z nich drwi. To tutaj firma Babylon Bee rozpoczęła swoją działalność. A Eliaz naśmiewa się z nich. A potem musisz krzyczeć głośniej. Może jest poza miastem lub, szczerze mówiąc, może jest na garnku i cię nie słyszy. Więc krzycz głośniej i nic się nie stanie. I wtedy Eliaz wstaje, bum, przychodzi Bóg, zsyła piorun i pali.

A w każdym razie cud tam na Górze Karmel, pierwszy rozdział 18 Księgi Królewskiej. Naaman pod rządami Eliasa, Bóg zstępuje na Górę Karmel i zestrzeliwuje piorun.

Naaman ma trąd. I przychodzi Naaman, który jest chory na trąd i idzie mu powiedzieć, żeby poszedł zanurzyć się w rzece Jordan. A Naaman mówi: Człowieku, mam lepsze rzeki na północy. Rzeką Jordan jest niewiele większa od potoku.

Szczerze mówiąc, w wielu miejscach średnia szerokość rzeki Jordan wynosi 30 stóp. Średnia głębokość wynosi trzy stopy. Teraz, w fazie powodzi, powódź jest duża, ale przez większość czasu Amerykanie nazywają ją potokiem. Dorastałem nad rzeką Niagara, która w niczym nie przypomina rzeki Niagara. Ale tak czy inaczej, Naaman, w każdym razie pamiętasz historię o uzdrowieniu z trądu.

Życie Ezechiasza zostaje przedłużone o kilka lat. I kiedy to robi, tarcza zegara cofa się, a na zegarze pojawia się cień. Życie Ezechiasza zostaje oszczędzone. Sennacheryb zamierza zaatakować Jerozolimę, nadchodzi i nęka w 2 Królów 19, a także w Księdze Izajasza. Podchodzi i Sennacheryb mówi: „Jesteście niczym”. Zdmuchnąłem wszystkich innych bogów. Jerozolima nie jest inna. I nagle Bóg zstępuje na 180 000 żołnierzy. Anioł Pański znika, a Sennacheryb wraca do domu, do Niniwy, a jego własne dzieci go zabijają. Zły czas dla niego.

Daniel i jaskinia lwa, znowu cuda. Szadrach, Mészach i Abed-Nego w piecu ognistym. Mam na myśli cud za cudem.

W Księdze Przysłów nie ma żadnych cudów. Żadnych teofanii, żadnych snów, żadnych aniołów, żadnych cudów, zero w Księdze Przysłów. Przysłowia są inne.

W części dziewiątej w Księdze Przysłów nie ma świąt. W Izraelu nie ma świąt, pielgrzymek, szabatu. Nie wspomina o szabacie. Nie wspomina o roku szabatowym, roku jubileuszowym.

Nie wspomina się tam o żadnych zgromadzeniach i wielkich procesjach postnych, które są rozsiane po całym Starym Testamencie, a których nie ma w Księdze Przysłów. Wiosną Żydzi obchodzą Paschę, a następnie Święto Wianków, Szawuot, które nazywamy Pięćdziesiątnicą, Pięćdziesiątnicą, trwającą 50 dni. Jesienią te są na wiosnę.

Jesienią obchodzą Święto Trąbek, Święto Sukkot, Święto Namiotów lub Namiotów, a następnie najświętszy Jom Kippur, Dzień Pojednania. A te są jesienią. Tak więc wiosną, kiedy zbierasz pszenicę i jęczmień, urządzają te uczyty.

Jesienią, kiedy zbierasz owoce, takie jak oliwki, winogrona i tym podobne, granaty, jesienią organizujesz uczyty. Sabat, Księga Wyjścia 20:8, „Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić”. Księga Kapłańska 23:3, jest sześć dni, w których możesz wykonywać swoją pracę. Dzień siódmy jest dniem odpoczynku szabatowego, dniem świętych zgromadzeń. Nie wolno wam wykonywać żadnej pracy, gdziekolwiek mieszkacie. Jest to szabat dla Pana.

Liczb 15:32 Kiedy Izraelici przebywali na pustyni, znaleziono mężczyznę zbierającego drewno w szabat. Szabat, szabat, szabat. 2 Królów 4:23, po co dzisiaj do niego iść? Zapytał, czy nie jest to nów księżyca, czy szabat? Jeremiasz 17:20 tak mówi Pan: uważajcie, aby w dzień sabatu nie nosić ciężarów i nie wnosić ich do bram Jerozolimy.

Ozeasza 2:11, Zatrzymam wszystkie ich uroczystości, jej coroczne święta, jej nowie księżyca i jej szabaty, wszystkie jej wyznaczone święta. Nehemiasz po wygnaniu, Nehemiasz 10:31, następnie sąsiednie ludy przynoszą towary lub zboże lub sprzedają w szabat. Nie będziemy ich kupować w szabat ani w żadne święto.

I tak Nehemiasz wchodzi w Sabat, Sabat, Sabat, o którym wspomina się we wszystkich okresach czasu. Pascha, Pascha jest wspomniana w 12 rozdziale Księgi Wyjścia. To jest postanowione, mówi Bóg, pierworodni umrą, jeśli nie polejecie krwią odrzwi i tak dalej, nie zjecie tego baranka i nie zjecie gorzkich ziół i macy, chleba bez zakwasu. Zatem Pascha została ustanowiona w Księdze Wyjścia 12 i z pewnością tak się dzieje podczas Paschy Pańskiej. Księga Kapłańska 23:5 wspomina, że Pascha rozpoczyna się o zmierzchu 14 dnia pierwszego miesiąca. Punkt 9: nie wolno nam niczego zostawiać do rana ani łamać żadnej kości. Mają obchodzić Paschę, muszą przestrzegać przepisów. Powtórzonego Prawa 16:2 ponownie wspomina o ofierze Paschy.

Jozuego 5:10, są na równinach Gilgal i świętują. Myślę, że była to trzecia Pascha po przeprawie przez rzekę Jordan, zanim zaatakowali Jerycho, udali się do Gilgal. Obrzezali się, zatrzymali Paschę i mannę, ponieważ byli na ziemi i nie potrzebowali manny.

Tak czy inaczej, król Jozjasz w czasie, 2 Królów 23:21, król Jozjasz mówi, świętujcie Paschę dla Pana. Ezechiasz w 2 Kronik 30:1, Ezechiasz mówi, świętujcie Paschę ku czci Pana.

A Ezdrasz po wygnaniu – mówi – Lewici zabili baranka paschalnego za wszystkich wygnańców, ich krewnych i kapłanów dla siebie. Można nawet zobaczyć ofiarę Paschy. Nawet do dzisiaj, jeśli wejdiesz na Samarytanę na górę Garizim, tam na południe od miasta Sychem, tam jest góra Garizim i Samarytanie, nie wiem, czterystu lub pięciu Samarytan tam do dziś. I nadal tam obchodzą Paschę. Można tam pójść i zobaczyć, gdzie zabili baranka paschalnego i jedzą baranka paschalnego do dziś.

Dlatego w Księdze Przysłów ani razu nie wspomniano o Paschy. Przysłowia są inne.

Nie wspomina o szabacie, nie wspomina o świętach, nie wspomina o pielgrzymkach, ujęciu do Jerozolimy, nic z tych rzeczy nie jest wspomniane.

Punkt 10, przymierze, przymierze Abrahama co do ziemi, nasienia, aby jego potomstwo rozmnożyło się jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morskim. Przymierze z Abrahamem, ziemia, ziemia obiecana, nasienie rozmnożą się i będą błogosławieństwem dla wszystkich narodów. Nie wspomniano, w ogóle nie wspomniano w Księdze Przysłów. Przymierze synajskie jest miejscem, w którym Bóg ustanawia prawa, 10 przykazań.

Będzie interesujące powiązanie pomiędzy przymierzem synajskim a Księgą Przysłów. Zostanie to omówione w ramach intertekstualnego studiowania Księgi Przysłów i Powtórzonego Prawa oraz innych tamtejszych fragmentów. W Księdze Przysłów nie ma wzmianki o przymierzu Dawida.

O Nowym Przymierzu w ogóle nie ma wzmianki. Większa część Starego Testamentu skupia się na ziemi, mówi o ich przybyciu, podziale ziemi, zajęciu ziemi, oddaniu niektórych miast Lewitom, żadnych obietnic dotyczących ziemi i tym podobnych. Kraina ta praktycznie zniknęła z Księgi Przysłów.

Rzeczywiście odnosi się do ziemi, ale jej znaczenie jest inne niż w przypadku tego rodzaju konkretnych obietnic dotyczących ziemi. W przymierzu Abrahamowym, Księga Rodzaju 12:7, Pan ukazał się Abramowi i powiedział twojemu potomstwu: Dam tę ziemię. Zbudował więc tam ołtarz Panu, który mu się ukazał.

Podczas teofanii, o której mowa w Księdze Rodzaju 22:17, z pewnością będę ci błogosławił i sprawię, że twoje potomstwo będzie liczne jak gwiazdy na niebie i piasek morski. Rodzaju 17:5, nie nazywano cię już Abramem. Będziesz miał na imię Abraham, gdyż uczyniłem cię ojcem ojca wielu narodów. Rodzaju 17:11, macie poddać się obrzezaniu. Będzie to znak przymierza. Między Tobą a mną. Zatem obrzezanie staje się dla narodu żydowskiego wielką sprawą jako znak przymierza.

W Księdze Przysłów znów nie ma wzmianki o ziemi obiecanej. Ziemia jest tam wykorzystywana w inny sposób.

Przymierze synajskie składa się w zasadzie z Dziesięciu Przykazań i różnych praw, 615 lub jakichkolwiek innych praw. Schipper, dokonał wspaniałej pracy nad hermeneutyką Tory. Pokazuje Przysłów 2 i Powtórzonego Prawa oraz skład Przysłów od jednego do dziewięciu. To naprawdę dobra robota. Robi te intertekstualne rzeczy z niektórymi przykazaniami, które są dane w prawie. To inny temat.

Próbujemy teraz pokazać, że w Księdze Przysłów jest inaczej. Później pokażemy, jak to się integruje, ale w tym momencie staramy się powiedzieć, że jest inaczej. Musimy to utrzymać, ponieważ w przeciwnym razie wydaje mi się, że ludzie biorą tę intertekstualność i narzucają ją na Przysłowia i spłaszczają Przysłowia tam, gdzie Przysłowie ma wszystkie te góry i doliny.

Próbują to spłaszczyć i mówią: cóż, to jest to samo, co Tora. Nie, nie, jest inaczej. I to właśnie próbuję powiedzieć.

Jest inaczej i trzeba to czytać inaczej, bo jest inaczej. Trzeba to czytać inaczej. Tak, istnieją warstwy i różne połączenia, echa i różne rzeczy oraz sposób, w jaki łączy się to z innymi częściami Pisma Świętego.

Ale na początek musimy powiedzieć, że przysłowie jest inne i nad tym teraz pracujemy. W przymierzu Dawida Pan przychodzi do Dawida i Pan oznajmia wam, 2 Samuela 7:11 i dalej, sam Pan ustanowi wam dom. Dom oznaczający dynastię. Dawid chce zbudować Bogu domową świątynię. Bóg mówi: nie, zbuduję ci domową dynastię. Kiedy dobiegną końca twoje dni i odpoczniesz u swoich przodków, wzbudzę twoje potomstwo, aby po tobie przeszło do twojego ciała i krwi. I utwierdzę jego królestwo. I on jest tym, który zbuduje dom mojemu imieniu. I utwierdzę tron jego królestwa na zawsze. Twój dom i Twoje królestwo będą trwać na wieki przede mną. Twój tron zostanie utwierdzony na zawsze. Potomkowie Dawida mieli zasiąść na tronie jako król.

W Księdze Przysłów można znaleźć wiele przysłów typowo królewskich, lecz żadne z nich nie odnosi się do przymierza Dawidowego. Na przykład Księga Przysłów mówi tak, Księga Przysłów 22:11: „Kto kocha czyste serce i przemawia z wdziękiem, będzie miał króla za przyjaciela”. Przysłów 24:21 Bójcie się Pana i króla. „Synu mój, nie przyłączaj się do zbuntowanych urzędników”. Czy widzisz, jak bardzo różni się to od Przymierza Dawidowego? Jest tam pewne powiązanie, ale tak nie jest. Nie sądzę, że najpierw dostrzegasz różnice, a różnice są znaczne, zanim dokonasz powiązań. Przysłów 16:14: „Gniew króla jest zwiastunem śmierci, ale mądrzy go ułagodzą”.

Nowe przymierze, Jeremiasz 31:33-34, to przymierze, które zawrę z ludem Izraela. Po upływie tego czasu – wyrocznia Pana – włożę moje Prawo w ich umysły i wypiszę je na ich sercach. I będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Już nie będą uczyć bliźniego i mówić sobie: poznajcie Pana, bo wszyscy będą mnie znać od najmniejszego do największego, mówi Pan.

Nic takiego nie znajduje się w Księdze Przysłów.

Teraz pozwólcie, że wrócę i wyskoczę daleko do przodu, ponieważ mamy zamiar zrobić zupełnie inną prezentację na temat intertekstualności. Ale widać, że z prawem synajskim istnieją pewne podobieństwa, a Księga Przysłów mówi o prawdziwym życiu. Będą więc pewne rzeczy w tym stylu, Przysłów 23:10, trochę podobne do Przysłów 22:28: „Nie usuwajcie starożytnego kamienia granicznego i nie wkraczajcie na pole sieroty”.

„Nie usuwajcie starożytnego kamienia granicznego”, czyli znaku. W Księdze Powtórzonego Prawa 27:17 lub w Księdze Powtórzonego Prawa 19:14 czytamy:

„Przeklęty każdy, kto przesuwą kamień graniczny swego bliźniego. Wtedy cały lud powie: amen”. Zatem widać podobieństwa pomiędzy tymi dwoma przypowieściami, Księgą Przysłów i tym, co zostało powiedziane w Księdze Powtórnego Prawa. Będziemy musieli o tym porozmawiać później.

Teraz następny ma numer 11 i jest ogromny. W większości Starego Testamentu Bóg potępia bałwochwalstwo. Izrael ma skłonność, może wszyscy ludzie mają skłonność do bałwochwalstwa. Bałwochwalstwo jest wszechobecne w Starym Testamencie.

Nie ma o tym wzmianki w Księdze Przysłów. Kiedy w Księdze Przysłów wspomniane są wszystkie wady, nie ma wzmianki o bałwochwalstwie. Przysłowia są inne.

Teraz omówiony zostanie problem bałwochwalstwa. GK Beale ma książkę „Stajemy się tym, co czcimy, biblijna teologia bałwochwalstwa”. To naprawdę dobra książka. Beale robi cudowną robotę. GK Beale, Stajemy się tym, co czcimy, biblijna teologia bałwochwalstwa.

Imiona Boga, które prawdopodobnie znasz, wśród tych pogańskich bogów, których czcił Izrael, są Ci znane. Do największych należą Baal, Moloch i Kemosz. Oddaliście im cześć, składając w ofierze swoje dzieci Molochowi i Kemoszowi.

Aszera, słupy aszery i tak dalej, to obcy bogowie dobrze znani w całym Starym Testamencie. Rozmawialiśmy o 1 Król. 18, gdzie prorocy Baala tańczą wokół, próbując nakłonić Baala do zestrzelenia piorunów. Robi to Eliasza lub Bóg robi to przez Eliasza w 1 Król. 18. Jeśli Pan jest Bogiem, naśladujcie go.

Ale jeśli Beale jest Bogiem, podążajcie za nim. Ale ludzie nic nie powiedzieli. Moloch, Księga Kapłańska rozdział 20 wersety pierwszy i drugi, rzekł Pan do Mojżesza, powiedz Izraelitom, że każdy Izraelita lub cudzoziemiec przebywający w Izraelu, który złoży Molochowi w ofierze którekolwiek ze swoich dzieci, ma zostać ukarany śmiercią.

To ciekawe, śmierć dzieci złożonych w ofierze. Dlaczego kultury zawsze atakują dzieci, niemowlęta i niemowlęta? Wydaje się, że Bóg potępia ten wielki czas. Księga Rodzaju, rozdział trzeci, wersety czwarty i piąty, na pewno nie umrzecie, mówi szatan.

Wąż powiedział do kobiety: Bóg wie, że gdy zjesz z niego, twoje oczy się otworzą i będziesz jak Bóg, znający dobro i zło. Rodzaju 31:19, kiedy Laban poszedł strzyżąc swoje owce, Rachela ukradła bożki domowe ich ojca. Wtedy Laban dogania Jakuba i mówi: Jakubie, ukradłeś moje bydło. Ukradłeś moje rzeczy. Dlaczego ukradłeś moich rodzinnych bogów? A on mówi: hej, nie wziąłem waszych rodzinnych bogów. Idź przeszukać mój obóz, no wiesz, idź poszukać. Wchodzi więc do namiotu Racheli. Rachel siedzi na nim i mówi: Tato, nie mogę wstać, taki jest kobiecy zwyczaj.

Nie mogę wstać. Siedzi na domowych bogach. Dobra.

Przepraszam. Ale w każdym razie w Księdze Rodzaju 31 bogowie domowi, nawet w Izraelu.

Rodzaju 35:4 Jakub wraca do Betel po tym, jak uciekł i miał drabinę wiodącą do nieba. Oddali więc Jakubowi wszystkich swoich obcych bogów i mieli w uszach kolczyki, a Jakub pochował ich pod dębem Sychem. I wraca do Betel i zaczynają od nowa z Bogiem. Rodzaju 32:4 i 6.

W Księdze Wyjścia 19 i 20. Zatem cały lud zdjął kolczyki i przyniósł je Aaronowi. Wziął to, co mu podawali, uczynił z niego bożka i odlał z niego kształt cielęcia, formując go za pomocą narzędzia. I rzekli, i mówili: To są bogowie, Izraelu, którzy cię wyprowadzili z Egiptu. Ten złoty cielec to Bóg, który cię wyprowadził z Egiptu. Gdy Mojżesz zbliżył się do obozu, ujrzał cielca i taniec, i zapalił się jego gniew. I wyrzucił tablice ze swojej ręki, łamiąc je, co symbolizowało złamanie przymierza u podnóża góry. I wziął cielca, a lud go sporządził, spalił go ogniem, zmielił i kazał mu pić. Tak czy inaczej, Księga Powtórzonego Prawa, rozdział czwarty, wersety od 15 do 19. Uważajcie więc na siebie, Księga Powtórzonego Prawa czwarta, uważajcie na siebie bardzo uważnie, abyście nie popadli w zepsucie i nie uczynili sobie bożka lub posągu w jakimkolwiek kształcie, czy to w kształcie człowieka, czy kobietą lub jak jakiegokolwiek zwierzę na ziemi lub ptak.

Schodzi na dół i wymienia te rzeczy. Powtórzonego Prawa 13, mówi prorok, pójdźmy za obcymi bogami. Prorok zostaje wówczas potępiony.

Gideon odbiera telefon. A co on robi? On wyjdzie, zburzy słup aszery i zniszczy ołtarz Baala. Tak więc, faktycznie, Gedeon otrzymuje osobne imię zwane Jerubaal, niech Baal mówi sam za siebie. Ale Gedeon burzy ołtarz Baala i nazywa się go Jerubaal.

Stąd król Salomon mówi o bałwochwalstwie i innych bogach. Król Salomon 11:4 i 5: „w miarę jak król Salomon się starzał, jego żony zwróciły jego serce ku innym bogom. A jego serce nie było całkowicie oddane Panu, swemu Bogu, jak serce Dawida, jego ojciec. Szedł za Aszerą, boginią Sydończyków, Molochem, bogiem Ammonitów” i tak dalej, i tak dalej. Jeroboama, wtedy królestwo się rozpadnie.

Bóg mówi: Salomonie, schrzaniłeś oddawanie czci tym innym bogom. Królestwo ulegnie podziałowi. Roboam otrzymuje tylko Judę. Jeroboam zdobywa Efraima na północy.

Jeroboam na północy mówi, że nie chcę, aby cały mój lud znowu schodził do Jerozolimy i udawał się do Jerozolimy, aby czcić swego Jahwe, Jehowę, Boga Izraela. Muszę więc robić to, co buduję. Buduje dwa złote cielce. Zakłada jednego w Betel na

południu i w Dan na północy. Zatem wszyscy ludzie będą mogli teraz udać się do jego miejsca ze złotym cielcem w Dan i Betel.

Rzeczywiście znaleźli w Dan, znaleźli miejsce, gdzie ustawiono tego złotego cielca u podnóża góry Hermon w Dan. Znaleźli to teraz. Nie znaleźli złotego cielca, ale znaleźli, a tak przy okazji, chłopiec Jima Monsona, John Monson, rzeczywiście znalazł złotego cielca, myślę, że był z brązu lub czegoś takiego w Aszkelonie.

Zatem istnieje precedens dla wszystkich tych rzeczy. Tak było w 1 Królów 12:28, 31, gdy Jeroboam wznosił złote cielce, a potem Bóg go skarcił przez proroka: człowieku, wyszedłem z Judy.

Psalm o tym mówią. Psalm 24:4, ten, kto ma czyste ręce i czyste serce, kto nie ufa bożkowi i nie przysięga na fałszywego boga. Psalm 97:7: Wszyscy, którzy oddają cześć obrazom, zostaną zawstydzeni. Oddają mu cześć ci, którzy chlubią się bożkami, wszyscy wasi bogowie.

Psalm 135:15, bożkami narodów są srebro i złoto, wykonane rękami ludzkimi. Izajasza 2:8, ich kraj jest pełen bożków. Kłaniają się dziełu swoich rąk.

To jest różnica. Boga nie tworzą ludzkie ręce i palce. Jeremiasza 2:11, czy naród kiedykolwiek zmienił swoich bogów, a mimo to wcale nie są oni bogami?

Ale mój lud zamienił swego chwalebnego Boga na bezwartościowe bożki. Jeremiasz w rozdziale 10, wersecie 5 przedstawia kilka obrazów przedstawiających bożków, przypominających strach na wróble na polu ogórków. Ich idole nie potrafią mówić.

Trzeba je nosić, bo nie mogą chodzić. Ich bożki nie mogą mówić ani chodzić. Są jak strach na wróble na polu.

Nie bójcie się ich, bo nie mogą wam zaszkodzić w niczym ani nie przyniosą wam żadnego dobra. Ozeasz 1 do 3, Ozeasz ma poślubić Gomera. Ma pokochać Gomera, a potem Gomer go zdradza.

I Bóg mówi, że tak jest ze mną i Izraelem. Chcę, żebyś był lojalny wobec mnie i wobec siebie, po wszystkich tych innych bogach. A potem mówi Ozeaszowi, aby ponownie poślubił Gomer i sprowadził ją z powrotem. I mówi: to tak, jakby Bóg i wy, którzy nie jesteście moim ludem, staniecie się moim ludem. I nie jesteś kochany, kto będzie kochany. I wielkie Boże przebaczenie i rzeczy tam opisane.

Nawet 1 Jana, przepraszam, że to przytaczam, ale najpierw Jan 5:21, kiedy już wszystko skończycie, najpierw Jan, na końcu listu, wrzuca to znikąd. Nie wzięło się to znikąd, ale jest to naprawdę ciekawy werset. Na końcu 1 Listu Jana, listu z 1 Listu

Jana, Jan rzuca mu tego rodzaju jednowierszowe sformułowanie i mówi: „Drogie dzieci, strzeżcie się bożków”.

I tak, bałwochwalstwo jest wszędzie w Piśmie Świętym. W Przysłowiach jest zero. Zatem Przysłowia są inne.

Wracając do końca, numer 12, w Księdze Przysłów nie ma żadnej historii. Nie ma historii. Historia jest, przepraszam, narracją wydarzeń.

Zwykle ma scenę, a następnie postać. A potem ta postać robi A, B, C, D, E, F, G i wtedy postać umiera. A postać, robiąc A, B, C, D, ma relację z Bogiem, dobrą, złą, brzydką.

Co się dzieje? Przychodzą prorocy, przychodzą kapłani, prawa, a potem bum i koniec. Jest więc liniowy. Jest liniowy i sekwencyjny. Jest liniowy i sekwencyjny. To nie jest sposób w jaki działa Księga Przysłów. Zatem te wydarzenia nie występują w Księdze Przysłów.

Nie ma historii zbawienia. Wielcy patriarchowie, Abraham, Izaak, Jakub i Józef, Mojżesz wyprowadzili ich z Egiptu. W Księdze Przysłów nie ma żadnej historii zbawienia.

Nie ma podboju ziemi jak za czasów Jozuego. Nie ma historii o wielkich sędziach. Nie ma nawet wzmianki o wielkich sędziach Izraela, Gedeonie, Deborze i Baraku, Ehudzie, Samsonie, a nawet Samuelu jako ostatnim z wielkich sędziów.

Nie ma historii o wyjątkowych ludziach, takich jak Rut czy Estera. Nie ma żadnych historii o królach takich jak Saul, Dawid, Salomon, Jeroboam, Achab i Izebel. Historie o królach Ezechiaszu i Jozjaszu.

Nie ma wzmianki o tych osobach. Historie o prorokach, historie proroków Ozeasza, poślubienie Gomera, Jeremiasza i wszystkie problemy, jakie miał. Daniel, Szadrach, Mészach i Abed-Nego. Jonasz i wieloryb i Niniwa. Nie ma wzmianki o żadnej z tych rzeczy.

Nie ma motywu Exodusu. Nie ma motywu Exodusu. Motyw wyjścia jest obecny w całym Piśmie Świętym. Nawet jeśli spojrzysz na Mateusza w Nowym Testamencie, to również jest tam widoczne.

A w Księdze Apokalipsy, wierz lub nie, w Apokalipsie nawet Apokalipsa przypomina wiele z Księgi Objawienia, jest echem Wyjścia. Nie ma wojny. Ile wojen miałeś w Starym Testamencie? Walka z Filistynami, Moabitami, Edomitami, Babilonem, Asyrią i tym wszystkim.

Nic o tym nie jest wspomniane w Księdze Przysłów. Żadnej wojny, konkretnych konfliktów, żadnego wygnania, żadnego wygnania, podczas którego królestwo północne zostaje porwane i rozproszone w Syrii. Niniwa to dziś Mosul. I to ciekawe, dzisiejszy Mosul w północnym Iraku, gdzie walczyła Ameryka, Mosul to właściwie Niniwa. Właściwie możesz wejść na mapy Google i zejść na dół. Można to zobaczyć na stronie internetowej Niniwa w mieście Mosul, tam, gdzie niedawno, kilka lat temu ISIS atakowało to miasto.

Babilon, znowu, żadnego wygnania do Babilonu, żadnego zniszczenia świątyni. Po czasach Ezdrasza i Nehemiasza nie ma już powrotu. Zatem żadne z tych wydarzeń historycznych nie ma miejsca. Wydarzają się one raz w historii i historia przemija.

Przysłowia są różne. Przysłowia są różne. Przysłowie powtarza się nieustannie.

Więc teraz trzy, 13 i to będzie nasz ostatni. Narracje historyczne skupiają się na akapitach i akapitach tworzących te perykopy, opowiadania. Psalm występuje również jako psalm, jako wiersz, a następnie wiersz jest zwykle dzielony na strofy.

Mamy więc trzy, cztery lub pięć wersetów, które pasują do siebie i stanowią rodzaj poetyckiego akapitu lub strofy. Mamy więc dwukropkowe jednostki poezji hebrajskiej, które łączą się w strofę, a strofę w wiersz. W Przysłowiach masz to, są zdania. Każde zdanie w pewnym sensie broni się samo. Dlatego mówię tylko, że Przysłowia są inne. Pozwólcie, że tylko podsumuję i na tym zakończymy.

Przysłowia są inne. Przysłowia są inne. A zatem, ponieważ jest to inny gatunek literacki, należy go inaczej czytać.

A kiedy do tego dochodzimy, przychodzimy z różnymi oczekiwaniami. Kiedy do tego dochodzimy, mamy różne oczekiwania i potrzebujemy innej hermeneutyki, jak inaczej interpretować przysłowie niż narrację historyczną, wyrocznię proroka czy psalm.

Przysłowia różnią się tym, że nie mają imion innych niż te, które znajdują się w tytułach ksiąg. Nie ma żadnych imion osobowych. W całym Piśmie Świętym nie ma wzmianek o nazwach plemiennych, grupach czy narodach. Nie ma nic takiego poza Judą i Izraelem i takie są tytuły.

Nie ma miast ani miejscowości, ani granic plemiennych, ani rzek Jordanu, ani granic od Dan do Beer-Szeby, ani od Eufratu do Wadi El Arisz, ani do rzeki Egiptu. Nic z tego nie ma, zero. Nie ma powołania konkretnych osób, takich jak Mojżesz czy Gedeon.

Nic o tym nie jest wspomniane. Świątynia, przybytek, dom Pański, nigdy nie wspomniane w księdze, mimo że dom Pański, świątynia była największym

osiągnięciem Salomona, nigdy nie wspomnianym w Księdze Przysłów. Żadne instytucje takie jak kapłani i prorocy, nigdy nie były wspomniane w Księdze Przysłów.

Nie ma, tak mówi Pan, nie, tak mówi Pan, snów, nic z tego. Nie, tak mówi Pan i to pojawia się wszędzie u proroków, nie ma tego w Księdze Przysłów.

Nie, żadnych snów. Żadnych teofanii, aniołów, cudów i aniołów Pańskich. Żadnych teofanii, w których pojawia się Bóg, żadnych cudów i żadnych cudów. Czy rozumiesz? Są coś w rodzaju jednorazowej sprawy.

Przysłowia powtarzają się nieustannie. To nie pasuje. I tak nie ma żadnych cudów w Księdze Przysłów, żadnych świąt i pielgrzymek, żadnych szabatów, a nawet wzmianek o szabacie. Nigdy nie odnosi się do świąt, pielgrzymek, procesji ani niczego podobnego w Księdze Przysłów, ani do żadnego z przymierzy.

Będzie więc pewne powiązanie pomiędzy przymierzem synajskim a niektórymi prawami i niektórymi przysłowiami. Dobra. A to zobaczymy później. Ale o przymierzu Abrahamowym, o ziemi i o znaczeniu ziemi obiecanej Izraela, nie ma wzmianki w tej księdze. To znaczy, to trochę niesamowite.

I ani słowa o bałwochwalstwie. Bałwochwalstwo jest obecne w całym Starym Testamencie, a co za tym idzie, także w Nowym Testamencie. I po prostu w ogóle się o tym nie wspomina. Nigdy nie wspomniano o bałwochwalstwie, jednej z głównych wad Izraela.

Bardzo interesujące. Historia. Historia, brak historii. Jesteśmy historią, historią odkupienia, przechodzącą przez te wielkie wydarzenia, w których Bóg objawił się w historii. Bóg jest Bogiem działania, Bogiem historii i objawia się w historii. W Księdze Przysłów w ogóle o tym nie wspomniano.

I wreszcie, narracje historyczne są grupowane w formie akapitów w historii. Lub w przypadku Psalmów dwukropek łączy się ze strofą, tymi fragmentami i wierszem.

Przysłowie jest bardziej zdanie, jedno zdanie, krótkie, słodkie, słone, krótkie, słodkie i słone. Dlatego też Księga Przysłów jest inna.

I to tyle, wiem, że minęło dużo czasu. Dziękuję, że ze mną wytrzymujesz. Uważam jednak, że niezwykle ważną kwestią, którą należy dzisiaj podkreślić, jest to, że Księga Przysłów różni się od reszty Starego Testamentu czy Tanachu. Dlatego też, przechodząc do Księgi Przysłów, musisz rozwinąć swoje oczekiwania co do tego, co przysłowie oznacza i jakie ma znaczenie, jakich typów form używa, jak je zinterpretujesz i jak będziesz interpretować w świetle reszty Starego Testamentu.

Ale trzeba to jakoś posegmentować. To jakby czytać ogłoszenia drobne lub nekrolog w gazecie. Jeśli chodzi o ogłoszenia drobne, są one krótkie i mają określoną formę.

Nie spodziewasz się wiadomości na pierwszej stronie z ogłoszeniami drobnymi. Podobnie jest z Przysłowiami. Przysłowia są różne i należy je czytać inaczej, z poszanowaniem gatunku, a nie zgniatać i mówić: „Och, to tak jak reszta Starego Testamentu”. Nie, nie jest.

Przysłowia są różne.

Dziękuję za wysłuchanie. I złapiemy cię następnym razem.